CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

"HE THAT DOETH THE WILL OF GOD ABIDETH FOREVER." 1 John 2:17

JULY 10th 1959 - No. 404 - 10 PAGES • P.O. BOX 312, ST. B, HAMILTON, ONT.

14th YEAR of PUBLICATION
Authorized as Second Class Mail, Post office Department, Ottawa, Ontario.

OVER STUDEREN

Volgens de statistiek is het aantal hollandse immigranten, dat aan een Canadese Universiteit studeert, gering. Ik heb geen nauwkeurige gegevens bij de hand, maar ons (hollandse) percentage schijnt bijzonder laag te liggen. Andere nationaliteiten steken ons volkomen de loef af in dit opzicht. Een onderzoek naar de oorzaken van dat feit zou stellig de moeite waard zijn en misschien wel heel wat verrassends opleveren, maar het valt buiten het bestek van dit artikel. Het is echt een kluifje voor sociologen om dat eens haarfijn uit te zoeken.

Laat me nog eens even blijven bij dat verhoudingsgewijs geringe aantal studenten van hollandse stam. Als we daarvan de Rooms Katholieken en onkerkelijken aftrekken, blijft er voor de protestants christelijke studenten een nog veel kleiner cijfer over. Maar al mag de statistiek dat onomstotelijk uitwijzen, het neemt niet weg, dat ons blad onder zijn lezers diverse gezinnen telt, waar een zoon of dochter op studie is. In Juli zitten verschillende van onze jongelui, die het high school eindexamen juist achter de rug hebben, met spanning op de uitslag te wachten. Bij slagen staat voor hen de weg naar de Universiteit open.

Opnieuw worden we geconfronteerd met het feit, dat verreweg de meeste van die Canadese Universiteiten volkomen neutraal zijn. Onze jongelui, die wetenschappelijke opleiding zoeken, zijn, voorzover ze niet in de mogelijkheid verkeren, het eerste begin van die studie op Calvin College in Grand Rapids te gaan halen, practisch voor heel hun studiegang op een openbare Universiteit aangewezen. Hun wordt wetenschap bijgebracht, die, hoe voortreffelijk en belangrijk ook, met Gods openbaring geen rekening houdt. Dat betekent niet, Goddank, dat ze allemaal ongelovig gemaakt worden, hoewel het gevaar, dat iemand bij het zich verdiepen in de wetenschap zijn geloof verliest, zeker niet denkbeeldig is; maar het betekent wel, dat ze over het verband tussen wat God zegt en wat mensen denken, niets te horen krijgen en dat het feit dat Jezus Christus Koning is, ook over de wetenschap, hun op de inrichting waar ze studeren niet wordt geleerd.

En hier ligt feitelijk de grote moeilijkheid voor ieder, die in dit land ernst wil maken met de belijdenis van Christus' heerschappij. De verleiding is inderdaad groot, tevreden te zijn met het compromis, dat velen gesloten hebben: het compromis, waarbij het geloofsleven, het verkeer met God geplaatst wordt n a a s t het leven van elke dag, en waar van het uitzicht op de wereld, die naar Gods wetten moet horen, niets meer is overgebleven.

Heel scherp werd dat voor enige tijd onder woorden gebracht, toen in een persdiscussie over "godsdienstige opvoeding op de public school" iemand kortweg schreef: "Het is dringend noodzakelijk, dat we alle godsdienstonderwijs uit de school bannen, want godsdienst is alleen voor de kerk en de binnenkamer."

Eigenlijk heeft de Schepper van hemel en aarde, en Jezus Christus, de Verlosser der wereld, daarmee een hoekje toegewezen gekregen, waar Hij verblijven kan: Hij dáár, en wij hier.

In het licht van het eerste en derde gebod en van de eerste bede in het "Onze Vader" is dit niet minder dan de smadelijke ontheiliging van Gods grote Naam. Een christen, die zijn Zaligmaker als Koning erkent, moest dat niet kunnen hebben: moest dat niet kunnen verdragen en moest daartegen uitkomen en daartegen ingaan met al wat in hem is. En laat ons toch intenser studeren, en strijden met alle kracht dat we, hoe zwaar de worsteling zelf ook wezen mag, de kijk, het uitzicht op Gods Naam en heerschappij niet verliezen.

Zo critiek staan de zaken in werkelijkheid, als we spreken over christelijk onderwijs en als we hunkeren naar christelijke wetenschap.

Daarom is het toe te juichen, dat er op dit gebied, hoe gering en zwak ook totnogtoe, toch iets gebeurt in een organisatie, waarin christenen van verschillende kerken samenwerken. De Association for Reformed Scientific Studies bestaat al enige jaren en tracht belangstelling te wekken voor positief christelijke wetenschapsbeoefening. Onze lezers kennen die vereniging wel, want van tijd tot tijd worden openbare vergaderingen, door haar gehouden, in ons blad verslagen. Dit jaar echter treedt ze voor het eerst voor het voetlicht met iets, dat ongetwijfeld in bredere kring aandacht trekken zal.

Juist met het oog op hen, die studeren aan een inrichting voor hoger onderwijs en op hen, die in de komende herfst hun wetenschappelijke opleiding gaan beginnen, is een driedaagse studieconferentie uitgeschreven, en dezer dagen zijn de uitnodigingen verzonden naar allen, van wie zeker bekend is dat ze voor deze conferentie in aanmerking komen. Men schijnt in het algemeen grade 12 van de high

(Vervolg op pag. 2)

De opening van de St. Lawrence Seaway bracht voor het eerst in de geschiedenis een ontmoeting van de Britse Souverein met een Amerikaanse President op Canadese bodem. En het ging er nogal gemoedelijk toe, zo te zien. V.l.n.r. Prins Philip, Prime Minister Diefenbaker, Koningin Elizabeth, Mrs. Diefenbaker, Mrs. Eisenhower en President Eisenhower.

IS CASTRO EEN COMMUNIST?

EN WORDT DE REKENING IN MONTREAL BETAALD?

Fidel Castro, de leider van de opstandige beweging in Cuba, die dit voorjaar het bewind van de dictator Batista verbrak en een eigen regiem vestigde, had daarbij de min of meer onverholen sympathie van een groot deel van de Westelijke wereld. Ook in Canada was allerwege duidelijk een sentiment van instemming merkbaar in de berichtgeving over de gebeurtenissen tijdens de opstand. Maar er zijn ook personen, die de stellige overtuiging hebben dat deze Castro weinig anders is dan een communistische agent, die gebruikt wordt om het communisme in Zuid Amerika te vestigen. Hoe vreemd dit op het eerste gezicht moge schijnen, we herinneren ons heel goed, dat de Westelijke machten ook bijzonder sympathiek stonden tegenover een rebellenleider in Azie, Soekarno, die nu president is van een land, dat heel dicht langs het randje van de communistische afgrond loopt.

De opinie, dat Castro werktuig in de handen van het communisme is, wordt duidelijk en onomwonden gepubliceerd door The Canadian Intelligence Service, een bijzonder nieuwsbureau, waarover wij binnenkort in een speciale reportage meer hopen te zeggen. Op dit moment willen wij volstaan met de vermelding van het feit, dat deze nieuwsdienst verzorgd wordt door een particulier, die hierin een persoonlijke opdracht van God ziet, Ron Gostik, een veteraan uit de tweede wereldoorlog.

"Brainwashing"

Reeds tijdens de revolutie in Cuba, in Januari van dit jaar, publiceerde de C.I.S. een overzicht van de revolutionaire achtergrond van Castro en van de betekenis van de gebeurtenissen in Cuba in verband met de Communistische activiteiten in Zuid Amerika. Zoals gewoonlijk werden ook toen de beweringen van de C.I.S. door autoriteiten en pers met een korreltje zout genomen en er waren zelfs predikanten, die openlijk het tegendeel gingen beweren. Mr.

(Vervolg op pag. 2)

WIE VOLGT?

Dat de situatie in Zuid Amerika rondom Cuba verward is, blijkt de laatste dagen herhaaldelijk uit de nieuwsberichten. De bewering van de C.I.S. in nevenstaand artikel, dat Fidel Castro een rode agent is, die gebruikt wordt om het communisme in Zuid Amerika te vestigen, schijnt niet geheel ongegrond te zijn. United Press berichtte vanuit Havana, dat in Cuba processen aan de gang zijn ter verdeling van het grondbezit en dat op verschillende plaatsen tegen-revoluties zijn gerapporteerd, omdat velen zich bedrogen gevoelen. De commandant van de luchtmacht, Pedro Luis Diaz Lanz heeft ontslag genomen vanwege "communistische infiltratie in het leger en de regering".

Castro vertelde daarna voor de televisie, dat gevonden documenten erop wezen, dat Diaz in zijn beslissing was beinvloed door de Dominicaner Republiek. De beschuldiging van communistische infiltratie deed hij af met te zeggen, dat Rusland te ver weg was om invloed in Cuba te kunnen krijgen. Hij zei, dat hij wenste dat andere invloedrijke landen — Amerika! — even ver weg waren.

Er zijn ook aanwijzingen dat C.I.S. wel eens gelijk kan hebben met de veronderstelling, dat de Dominicaner Republiek het volgende land is, dat een revolutie zal ondergaan. Uit de berichten blijkt duidelijk een zeer gespannen verhouding tussen Cuba en de Dominicaner Republiek, en reeds zijn invasiepogingen gerapporteerd.

SAMENWERKING Z.O. AZIATISCHE KERKEN

In het kader van de oecumenische beweging is in Kwala Loempoer (Malakka) de christelijke Oost-Azië-conferentie officieel geconstitueerd als een orgaan van permanente samenwerking der kerken en der nationale oecumenische raden van Oost-Azië. Naar deze conferentie waren vertegenwoordigers van 42 kerken en raden in veertien landen afgevaardigd.

Een der voornaamste sprekers was de Zuidindische bisschop Lesslie Newbigin. Deze had ten dele scherpe kritiek op de praktijken en methoden welke ten grondslag hebben gelegen aan de zendingsarbeid in de laatste honderdvijftig jaar. Bisschop Newbigin zei, dat men te dikwijls de gemeenten niet als levend deel van de kerk beschouwd had, maar als een object, dat men moet bestieren. Heden en toekomst van de christenheid in Azië eisen van de kerk een volledig nieuwe oriëntering. Zij mag ook voor gedurfde experimenten in het leven van de gemeente, als bijvoorbeeld de aanstelling van niet-theologisch geschoolde gemeenteleden, zonder vergoeding, tot pastorale medewerkers niet terugschrikken. De kerk moet zich bewust zijn dat niet zozeer de in het ambt bevestigde geestelijkheid drager van de christelijke boodschap is dan wel de leken, die door hun werk dagelijks in aanraking worden gebracht met de wereld.

Een andere spreker was de heer M. M. Thomas uit India, die nationalisme defineerde als "een positieve worsteling voor de opbouw van een volk". "De christenen moeten meedoen aan dit "nation building", want het gaat er voor alles om het vacuum op te vullen, dat ontstaan is door het tenietgaan van de oude vertrouwde levensvormen. In deze periode van vorming op basis van de nieuwe naties, moeten de christenen hun aandeel nemen in het medebepalen van levensdoelen."

(Centraal Weekblad)

Is Castro een Communist?

(Vervolg van pag. 1)

Gostik beloofde toen een nader onderzoek in te stellen, en in Mei kwam er een speciale bijlage van het maandelijks orgaan van C.I.S. onder de titel "The Real Story Behind Castro".

Allereerst wordt daarin gewezen op de "brainwashing" die er dagelijks in ons land plaats heeft door radio en pers en welke "pro-communistisch" genoemd wordt. Als een voorbeeld daarvan wordt vermeld wat Philip Deane schreef in de Toronto Globe and Mail: These idealistic and clean young Castro revolutionaries . . . the courtesy, patience and wisdom (van Castro . . .) Castro himself is even more impressive, a man of compelling personality, who seems overwhelmingly generous" en soortgelijke verheerlijkende beschouwingen.

Onthullingen

Hiertegenover doet de Canadian Intelligence Service onthullingen over de achtergrond van Castro en 17 van zijn naaste medewerkers, die werkelijk niet mals zijn. Van de meesten van deze mannen, die sleutelposities in het nieuwe regiem bezitten, wordt zonder meer gezegd, dat zij communisten zijn. Anderen worden misdadigers en ruwe lieden genoemd. Van Castro zelf wordt gezegd, dat hij bekend staat als een leider van de communistische studentenbeweging tijdens zijn studietijd in Havana en van andere communistische activiteiten, zoals een communistische opstand en bloedbad te Bagota in 1948.

Raul Castro, een broer van Fidel, die nu over de strijdkrachten is aangesteld, is een communist die in Moskou werd opgeleid, zo zegt C.I.S. Een rapport van het bekende nieuwsbureau Associated Press, maakt melding van de achtergrond van "Kapitein" Herman Marks, die de positie van "beul' in het Castro regiem vervult. Inplaats van een "clean idealist" in een kruistocht voor gerechtigheid in dit land, wordt van hem vermeld, dat hij 32 malen gearresteerd is, wegens een reeks misdaden en dat hij o.m. drie jaar gevangenisstraf heeft ondergaan wegens een zedenmisdrijf in de Ver. Staten.

Journalist bekeerd.

Daar wij deze beweringen evenmin aan de feiten kunnen toetsen als die van Mr. Deane, staan wij voorlopig neutraal tussen deze twee standpunten in. Maar misschien is de ommekeer in het standpunt van de journalist Dale Francis hier van meer betekenis.

Dale Francis is een algemeen bekend en gerespecteerd "columnist" voor Rooms Katholieke bladen en tijdschriften. Zijn artikelen worden door andere R.K. bladen veelvuldig overgenomen en zijn invloed is daardoor groot. Hij heeft indertijd de regering van Batista in zijn stukken afgekraakt en met enthousiasme geschreven over de overwinning van Castro. Ook de wijze van rechtspraak (in het publiek) en het ter dood brengen van tegenstanders in vliegende vaart door vuurpeletons werd volkomen geaccepteerd en gerechtvaardigd in deze artikelen.

Maar na een tweede bezoek aan Cuba moest Dale Francis in het nummer van 22 Maart van "Our Sunday Visitor" zijn standpunt herzien en hij ging zelfs zo ver, dat hij openlijk schreef: "Er is nu meer vrees en censuur in Cuba dan onder Batista, en de communisten nemen de macht over". Ook "Human Events" gaf het bericht van Francis' ommekeer, met de verklaring, dat Castro het volk van Cuba had misleid en dat hij zijn leger verplichtte, cursussen in Marxisme te volgen. Volgens dit blad had Francis gezegd, dat Castro's regiem overstroomd was met communisten en hij voorspelde: "Cuba gaat een ergere dictatuur tegemoet dan onder Batista . . . het land zal onder communistische macht komen . . . Cuba gaat een economische ondergang tegemoet".

Een waarschuwing

En dan komt in het nummer van 29 Maart van "Our Sunday Visitor" de onthulling door Dale Francis, dat bepaalde onderdelen van de revolutie reeds in 1953 in Montreal zijn besproken op een vergadering aldaar. The Canadian Intelligence Service verbindt hieraan de vraag, of het mogelijk is, dat bepaalde rijke persoonlijkheden in Montreal soms dienen als "king-pins" in de wereld-revolutie-beweging.

Herinnerd wordt aan het feit, dat het Londense blad "Intelligence Digest" in Maart melding maakte van de verbazingwekkende hoeveelheid wapens, waarover de opstandelingen bleken te beschikken. Dit wordt in verband gebracht met zijn bezoek aan New York. Werd in 1917 ook de Russische revolutie niet financieel gesteund door Joden in New York? En zie, thans vermelden Zionistische publicaties met trots, dat voor het eerst in de geschiedenis een Jood, Enrique Oltuski, in het Cubaanse kabinet zitting heeft en dat het hoofd van Cuba's jeugdbeweging nu ook een Jood is.

Het tijdschrift "U.S. News & World Report" berichtte op 20 April, dat de communisten nu zeven of acht nationale vakverenigingen in hun macht hebben en sleutelposities bezetten in andere organisaties. Zo is o.a. de vakvereniging waarbij de kranten zijn georganiseerd, in communistische handen . . .

The Canadian Intelligence Service noemt verschillende feiten, die er op schijnen te wijzen, dat het de communisten niet alleen om Cuba begonnen is, maar om Zuid Amerika en dat de volgende stap (misschien de Dominicaner Republiek) al in voorbereiding is. De regeringen te Washington en Ottawa worden ernstig gewaarschuwd, maar ook de bevolking van de Noord Amerikaanse landen krijgen de waarschuwing te horen: "Let op, weest nuchter en waakt. De vijand werkt midden onder ons".

Ad. O.

FIDEL CASTRO IN MONTREAL

Kort na zijn overwinning bracht rebellenleider Fidel Castro een bezoek aan Montreal, maar na een verblijf van 22 uur vertrok hij hals over kop uit vrees voor een complot tegen hem. Hij werd in Canada hartelijk toegejuicht en ontkende bij die gelegenheid dat zijn regering communistisch beïnvloed zou zijn.

Over Studeren

(Vervolg van pag. 1)

school als minimum voorwaarde te hebben gesteld, zodat ook onderwijzers, leerlingen van een teachers college en mensen met een aan grade 12 gelijk te stellen hollands diploma in de zak te hebben, kunnen deelnemen. Zoals het altijd gaat, zullen ook in dit geval a l l e betrokkenen, die een uitnodiging behoorden te ontvangen, wel niet bereikt zijn. Daarom lijkt het niet overbodig, nu ik toch iets over studeren wilde schrijven, ook die "overgeslagenen" op deze komende conferentie te wijzen. Ook zij horen daar zeker thuis.

In elk geval, deze conferentie is een gebeurtenis. Drie geleerden van formaat komen er spreken: Prof. Dr. Allan L. Farris van Toronto, Prof. Dr. Evan Runner van Grand Rapids en Prof. Dr. Ir. H. VanRiessen van Delft. De drie onderwerpen, in de volgorde van de sprekers, zijn: The Christian Approach to History, The Christian Approach to Education and The Christian Approach to Society. De dagen zijn zo de Here wil 1, 2 en 3 September, en de plaats: Cherry Hill Farm, Unionville, Ont.

Op de folder, die voor deze gelegenheid is gedrukt, wordt als doelstelling aangewezen: "This conference has been conceived in christian faith and is dedicated to the claim of Scripture to bring every thought into subjection to the obedience of Christ."

Als de Here dit mooie plan zegenen wil, kan het bijwonen van deze conferentie van grote betekenis worden voor de studenten in onze kringen. Bovendien kunnen deze dagen voor alle deelnemers en deelneemsters een sterke prikkel worden, om nog meer dan we nu doen, de eer van onze God te zoeken op *alle* terrein van het leven.

Steeds meer zal het ons allen toch duidelijk moeten worden, dat het Koninkrijk Gods niet n a a s t dit volle mensenleven staat, maar dat het naar Jezus' woord gelijk is aan een mosterdzaadje, dat tot een grote boom wordt: gelijk aan een zuurdesem, in het meel gemengd, totdat het g e h e e l doorzuurd was.

F. Guillaume

Aant. Voor belangstellenden zij meegedeeld, dat alle inlichtingen betreffende logies en kosten ter conferentie kunnen worden ingewonnen bij Mr. Peter Speelman, 7 Lippincott St. East, Weston, Toronto, Ont.

Op z'n hollands . . .

Het zoontje van een mijner vrienden, kwam uit school en sprak:

"Ik heb m'n rapport bij me."

"Zo."

"Ja," vervolgde hij, "maar het is misschien beter, het na het eten te bekijken."

Hij stelde prijs op rustig, onbewolkt tafelen.

Toen de maaltijd achter de rug was, zei de vader:

"Kom nou maar op met je rapport."

Het viel niet langer te vermijden.

"Erg mooi is 't niet," waarschuwde hij.

En hij begon te zoeken in zijn schooltas.

"Dat verbaast me allerminst," sprak de vader. "De meester heeft me al een paar keer gezegd, dat je telkens uit het raam zat te kijken . . . "

"Mag ik misschien nog 's denken?" vroeg de jongen.

Hij had het rapport gevonden.

De vader had aan één blik genoeg, om te zien dat het beneden peil was.

"Als je op die manier doorgaat, blijf je zitten,' profeteerde hij.

"Ja pa," zei de jongen geanimeerd. "En dat is voor sommige kinderen heel goed. Daar worden ze rustig van."

De vader dacht even na.

Hoe kon hij in vredesnaam indruk maken op deze onwankelbare optimist?

Ernstig begon hij:

"Nu moet je eens goed luisteren. Oom Hans hé — je houdt toch van oom Hans?"

"Nou."

"En je hebt bewondering voor hem?"

"Ja."

"Goed. Oom Hans heeft eerst het gymnasium afgelopen. En toen is hij rechten gaan studeren en advocaat geworden. Daarna is hij getrouwd met tante Gerrie en een paar maanden geleden hebben ze een heel lief kindje gekregen . . ."

"De voddeman heeft ook kinderen," zei de jongen.

De vader liet oom Hans met baby en al vallen en riep:

"Maar als je blijft zitten, dan ben je met alles een jaar later!"

Zonder aarzelen zei de jongen:

"Ja, maar mijn pensioen krijg ik toch op mijn vijf-en-zestigste."

Toen hebben ze het rapport maar weer opgeborgen.

(Het Parool)

CALVINIST-CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone LI 5-4636

Calvinist-Contact is published Friday every week.

Closing date: Saturday before date of issue.

Subscription price: $ 4.00 per year.

Published by Guardian Publishing Co. Ltd., Hamilton, Ont., on behalf of the Calvinist-Contact Publishing Association.

Een Westerling in Ontario

Zo waren Katrien en ik dan op doorreis naar het geliefde moederland begin Maart in Ontario aangekomen. Het was koud in Toronto, en neef Hendrik zei, dat we de kraag maar op moesten zetten, want er woei een gure wind buiten het station. Terwijl ik dit zit te vertellen, is het droog en heet en midden in de zomer. Het is nu werkelijk verfrissend, om te denken aan het weer in Ontario in begin Maart; het smaakt als icecream, maar toen was het heus geen pretje.

De wind ging er met Katrien's hoed vandoor. Gelukkig bleek Hendrik's vrouw vlug ter been te zijn. Ze had het hoofddeksel ingehaald en gegrepen, voordat het in het drukke verkeer verdween. Maar zowel de kou als de hoedenjacht werkten er niet aan mee, om ons dadelijk al een hoge dunk te geven van Ontario. Overigens bereikten we in goede welstand Hendrik's Volkswagen. Onze neef speelde het zowaar klaar, om twee van onze koffers onder de voorkap — waar gemeenlijk de motor zit — te pressen. De derde ging er niet meer in en moest mee in de toereikende, hoewel spaarzamelijke, passagiersruimte. Zoals mannen betaamt, wilde ik naast de bestuurder gaan zitten, maar onze aangetrouwde nicht zei, dat het anders heus wel mocht, maar dat het in dit geval niet ging, omdat zij Hendrik moest helpen chaufferen. Wat dat betekende, begreep ik al gauw, toen we middenin de drukte van Toronto terecht kwamen. Nicht Alie zei met korte tussenposen: -Rood . . . . . geel . . . rood . . . groen . . . stop . . . wordt net geel . . . kan nog net . . . groen, vooruit maar weer. Hendrik bleek kleurenblind te zijn! Hij was niet in staat de verkeerslichten te lezen. Daarom moest zijn vrouw altijd mee, wanneer hij in de stad moest rijden. Hoe hij ooit een rijbewijs had gekregen was mij een raadsel. Zelf wilde hij zich daar niet over uitlaten.

We voelden ons wat veiliger, toen we de stad uit waren en Westwaarts reden. Onze neef reed niet slecht en wist wel van opschieten. Die Volkswagens zijn toch maar snelle dingen! We praatten gezellig en haalden allerlei oude herinneringen en familieverhalen op, totdat vrij plotseling de gesprekken verstomden, want het begon te regenen en neef Hendrik merkte somber op: -Nu is het niet best.

Het was inderdaad **niet best,** *want het regende en vroor. In een minimum van tijd was de weg zo glad als een spiegel. We begonnen heel langzaam te rijden. Een tegenligger zagen we plotseling niet meer. Hij was in de sloot terecht gekomen, hetwelk meer lastig dan gevaarlijk was, omdat de sloten gevuld waren met dikke dekens sneeuw. Maar het moet je toch maar gebeuren!*

-Hoe ver moeten we nog? vroeg Katrien **angstig.**

-Ruim 80 mijl, antwoordde Alie. Hendrik zei niets meer. Die had alle aandacht nodig bij het stuur. Zo nu en dan maakten we een schuiver naar links of naar rechts, maar de Volkswagen bleef op de weg, hetgeen, gezien de omstandigheden, geen geringe prestatie was van bestuurder en auto.

-Hoe ver moeten we nu nog? vroeg Katrien weer benauwd.

-Nog 78 mijl, antwoordde Alie plechtig.

Onze derde koffer stond als een muur tussen Katrien en mij in, om plaats voor onze voeten vrij te houden in de enge ruimte. Daardoor was ik niet in de gelegenheid, mijn vrouw zo nu en dan een por te geven, of haar bemoedigend de hand te drukken. Trouwens, ik kon ook zelf wel wat meer moed gebruiken.

Toen op een gegeven ogenblik de auto een scherpe zwaai naar rechts maakte, en wij allen het ergste vreesden, slaakte mijn echtgenote een bange kreet, en sprak vervolgens in haar vertwijfeling woorden, die in normale omstandigheden heel ontactisch en onhebbelijk zouden geklonken hebben. Dit was het, wat ze zei: -Wat een land hier! Geef mij dan Alberta maar! Zoiets

IMMIGRANTEN-MIJMERINGEN

maak je bij ons niet mee! Het was niet mooi van haar om dit te zeggen, maar het was de waarheid wel. Iets dergelijks kwam, geloof ik, vroeger in Holland ook wel eens voor, maar ik heb het in de West nooit meegemaakt, natte wegen, die veranderen in glijbanen. Veel gelegenheid om hierover na te denken, was er echter niet, want de auto voor ons begon aanstalten te maken om te stoppen. De chauffeur durfde blijkbaar niet meer. De auto reed langzaam naar de kant van de weg, om daar te parkeren en verdween toen vredig in de diepe sneeuw van de sloot. Weer een slachtoffer! Dit schouwspel boeide Hendrik dermate, dat hij een ogenblik niet goed oplette en gevaarlijk dicht de thans voor ons rijdende auto naderde. Automatisch trapte hij op de rem met het verrassende gevolg, dat de Volkswagen als een tol ronddraaide en keurig met de neus in tegenovergestelde richting op de andere kant van de weg terecht kwam. Er was ook een tegenligger; de bestuurder daarvan remde ook automatisch met hetzelfde gevolg. En zo geschiedde het, dat twee auto's noodgedwongen zich in beweging zetten in een richting, die niet in de bedoeling lag.

-We gaan weer terug naar Toronto, sprak Hendrik grappig na de eerste schrik. Niemand lachte. We moesten een paar mijl terug rijden, voordat onze neef de auto kon draaien op het parkeerterrein van een garage.

Daar gingen en gleden we weer.

-Hoe ver is het nog? vroeg Katrien bezorgd na twee spannende uren.

-Nog 35 mijl, sprak Alie geruststellend.

Twee uur later — het was al diep in de nacht — waren we er. Wat een opluchting en wat een dankbaarheid, dat we in al die gevaren bewaard waren gebleven! Ik had nog nooit zoiets meegemaakt! Mensen nog toe!

Doodmoe begaven we ons naar bed. Ons verblijf in Ontario zette wel goed in! We hadden al een hele tijd geslapen, toen ik wakker werd van Katrien, die hardop aan het praten was in haar slaap. Ze stootte mij aan en vroeg: -Hoe ver moeten we nog?

-Nog 100 mijl, antwoordde ik en keerde me knorrig om.

Al kreunend zonk mijn vrouw weer weg in een diepe slaap.

De volgende morgen kwamen we laat uit bed. Het weer was wat beter. Het was nog wel guur en koud, maar tenminste droog. Overal was zand en zout gestrooid en men kon weer rijden en lopen buiten. Daar hadden we trouwens geen behoefte aan. Deze dag bleven we fijn en behagelijk binnen in het gezellige huisje van Hendrik en Alie. We vermaakten ons uitstekend met gesprekken en met lezen en met de baby.

De derde dag was het boos weer! Het stormde en het sneeuwde, en dat in de maand Maart! En koud dat het was! Weer een dag in huis. Ik begon er wat onrustig van te worden, Katrien niet: die breide en praatte de hele dag door. Er kwam ook niemand op bezoek, want niemand durfde er door met dat gure weer! Toen dacht ik, wat Katrien had gezegd in de auto: -Wat een land!

De vierde dag was het Zaterdag en Hendrik's vrije dag. Het was zijn bedoeling geweest, om ons iets van de stad en de omgeving te laten zien, maar dat ging niet door. Het sneeuwde wel niet zo hard meer, maar de wegen waren meest onbegaanbaar.

Toen kwam de Zondag in Ontario. Het was een mooie dag. We hadden eindelijk weer eens contact met de buitenwereld. De wegen waren weer aardig goed berijdbaar en zonder moeite reden we naar de kerk. We hebben goede preken gehoord die Zondag. Na de morgendienst ontmoetten we zowaar vroegere dorpsgenoten! Toen kwamen de tongen los! We waren de laatste kerkgangers, die het kerkplein verlieten ondanks de stevige kou.....

's Middags gingen we bij vrienden van neef Hendrik op bezoek, en na kerktijd en avondmaaltijd kwam er een grote vriendenschaar. Het was geweldig gezellig. Haast iedereen had familie of kennissen in Alberta, en iedereen verwachtte, dat wij iedereen in Alberta kenden van de Peace River Country tot Coutts en van Lacombe tot Medicine Hat. Tot veler teleurstelling bleek dit evenwel niet het geval te zijn.

Die avond kwam ik in een vreselijke verleiding, om de overdreven denkbeelden over het Westen bij deze Oosterlingen nog wat aan te wakkeren. Wat een aanvechting was dat! Ze dachten, dat het bij ons echt Wild West was, en dat we elke dag met pistolen en dolken aan de heupen naar ons werk gingen.

Ze vroegen, hoeveel immigranten het beroep van cowboy kozen!

Ze meenden, dat het daar altijd 40 graden onder nul was in de winter, en dat de sneeuw in het Westen bergenhoog lag.

Men keek ongelovig, toen ik naar waarheid verklaarde, dat ik in het Westen nog nooit zoveel sneeuw had gezien als hier in Ontario, en dat de hoofdwegen daar vrijwel nooit ijsbanen waren. Toen ik aldus de waarheid sprak, vond men, dat ik overdreef; en weer kwam ik in de verzoeking om te gaan overdrijven, al was het alleen maar, om in dit gezelschap voor waarheidslievend door te gaan.

Ik kon niet aan de indruk ontkomen, dat sommige ons maar vreemde avondturiers vonden en geen degelijk soort immigranten, omdat we in het Westen met zijn wilde prairies woonden en het daar nog mooi vonden ook!

Gelukkig waren er ook, die een breder inzicht hadden.

Toen we met elkaar de gasten uitlieten, sneeuwde het weer stevig.

-Dat wordt Dinsdag niets, Hendrik, zei ik tot mijn neef, die verleden week in een overmoedige bui had aangeboden, om ons naar het vliegveld in Montreal te brengen. -Je moet het ook maar niet proberen.

-Nu, oom, ik ben blij, dat u het zelf zegt. Ik heb er ook niet veel zin in met dit weer, sprak neef opgelucht.

Hij keek heel dankbaar, waaruit we konden opmaken, dat hij niet door had, dat we uit zelfbehoud en uit het oogpunt van veiligheid liever de trein namen. Gezelligheid kent geen tijd, en daarom was het Dinsdag voor we het wisten.

Hartelijk werden we aan het station uitgeleide gedaan door onze goede familie. Ondanks de weersomstandigheden hadden we prettige dagen gehad met elkaar.

Van de treinreis is niet veel te vertellen. Sneeuwvlagen en beslagen ruiten ontnamen alle uitzicht.

Na een lange reis kwamen we in Montreal aan. Een kleine bus bracht ons naar het vliegveld. Na een wachttijd van drie uur was het grote ogenblik aangebroken, dat Arie en Katrien de lucht in zouden gaan.

Het eerste wat we moesten doen in het vliegtuig was onszelf vastsnoeren met een riem, die seatbelt heet. Dat vergrootte ons gevoel van onveiligheid.

Het geeft een wee gevoel in je maagstreek, als je voor het eerst de begane grond verlaat in de plane. Net alsof je in een lift bij Eaton's staat, die bediend wordt door een driftige juffrouw. Ik moest lachen, toen ik al stijgende naar Katrien keek. Ze was doodsbleek, slaakte diepe zuchten, en omklemde met kracht de armleuningen. Het was, alsof ze op een punaise zat! Deze aanblik lenigde mijn eigen angst . . .

Doch het stijgen duurde maar kort. Even later vlogen we rustig heel hoog in de lucht. Het uitzicht was weer nihil, want voor de verandering sneeuwde het beneden ons. We waren op weg naar Holland . . .

Arie.

P.S. Op de terugtocht in Mei hebben we Ontario weer aangedaan. Toen was het weer mooi en vonden we het land ook mooi. Daarover later. We willen maar zeggen: We hebben niets tegen Ontario. Het is bijna even mooi als onze West!

NAAR HUIS PER LUCHTBRUG

Afdelingen van de Vierde Canadese Infanterie Brigade, die dienst doen bij de NATO strijdkrachten in Soest, Duitsland, zullen in de komende herfst deelnemen aan de grootste "luchtbrug" in Canada's geschiedenis in vredestijd, als ze "thuis" komen na een verblijf in Duitsland van twee jaar. Meer dan 1500 manschappen zullen per vliegtuig thuiskomen, 1700 per boot. Zij brengen hun gezinnen mee; o.a. 700 kinderen die Canada nog nooit gezien hebben.

ON YOUR WAY

WRITING PERVERSENESS

Who unto - - the writers that write perverseness.

Isaiah 10:1

There is a difference between writing and writing. I mean, it makes a world of difference whether you write in accordance with accepted rules of decency, or whether you write under the influence of a mind drunk with pollution. It also makes a great difference whether Scripture, that is God's Holy Word, serves as a basis for our writings, or whether human reason, apart from the Bible, is the directive for our literary compositions.

It is well that we pay attention to our reading matter. Parents especially will do well to keep a watching eye over their children, in order that their precious heritage shall not be polluted by the filth of a crooked and perverse generation. It is a well-known fact that our present-day markets have an abundance of reading material to offer that is ruination of any nation. Therefore, christian fathers and mothers, neglect not to give this serious matter your most serious consideration. Remember, the time when your children are apt to read the most, is also the most formative period of the developing mind and soul of your dear child.

The writers of books, papers and magazines occupy a very important place in the society of mankind. Either, they give leadership in the building of church, state and society, or, they are instrumental in corrupting these precious institutions and thereby help bring about the downfall of mankind. The latter will do well to remember the words of Scripture, "Woe unto the writers that write perverseness".

However, it is not enough to condemn the evil writers and to burn the salacious products of their filthy pens. The approach of the christians should not merely be negative. Rather, the christians should first of all be positive in their action, no matter what sphere of life may call for their services. Thus it is also with respect to writing. It will, therefore, be well for you to inquire whether you have ability to write. If you do, and I know that many do, it would be well for you to develop that God-given talent. There is a great need for christian writers. There is a great need for christian literature. There is a great field that still needs much cultivation for generations to come, yea, until Jesus comes again in glory.

To be sure, the matter of writing and reading is not entirely a hopeless one. A great deal of christian literature may be found upon the markets of books and magazines. You will do well to appreciate all the efforts being put forth in the production of christian weeklies, christian books, and the like. Gratefully acknowledge that there are those among us who are filled with the Spirit of Christ and do write acceptably. But remember that the saying of Christ is still true today, also with respect to writing, "The field is the world. - - The harvest truly is plenteous, but the labourers are few; Pray ye therefore the Lord of the harvest, that he will send forth labourers into his harvest."

John Ehlers

DUITSERS IN CANADA

ZIJ ZIJN UW MEDEBURGERS

In zijn boekje German Immigration Into Canada stelt professor Wolfgang Friedmann twee uiterst interessante vragen. De eerste vraag is die naar de geestesgesteldheid van de huidige Duitse mens en welke invloed deze gesteldheid heeft op de potentieele immigranten naar Canada. De tweede vraag, die een antwoord schijnt te suggereren op de eerste, luidt als volgt: "Aangenomen dat de huidige mentaliteit van de Duitser er een is van toenemend nationalisme, aggressiviteit en arrogantie, welke conclusies moeten worden getrokken met het oog op de toelating van Duitsers als immigrant naar Canada?" De vragen zijn belangwekkend genoeg en de schrijver is kundig genoeg om naar de beantwoording een ogenblik te luisteren.

Proffessor Friedmann gelooft niet in onveranderlijke karaktertrekken van een geheel volk. Hij benadrukt daarom allereerst dat aangenomen moet worden dat de immigrant in Canada van vandaag een ander mens is dan zij die lang geleden reeds naar hier kwamen, en zich bijvoorbeeld hebben vastgezet in Kitchener of in de provincie Manitoba. Tussen old timers en new comers bestaat een sterk antagonisme. Het verleden van twee wereldoorlogen, de ontreddering van de nederlaag en nog vele andere ieder bekende feiten hebben een stempel op de hedendaagse Duitse mens gedrukt.

* * *

Om de Duitse mens enigszins te verstaan moeten we, onder meer, eens letten op wat hij zoal heeft meegemaakt en meebeleefd. Neem een Duitser van zo tussen de 45 en 50 jaar. Als kind beleefde hij de eerste werelddepressie in die ook eerste wereldoorlog, met de nederlaag. Daarna de revolutie en de inflatie. Al spoedig zette de werelddepressie in die ook in Duitsland ellende bracht, massa-werkloosheid en de opkomst van nazidom en communisme. Toen kwam de bewapening, de vervolging van de Joden en allerlei politieke tegenstanders. Het eerste glorieuze begin van de tweede wereldoorlog deed de stemming rijzen tot ongekende hoogte. Maar dan komen de bombardementen en het elastisch front, het voedseltekort en ineens de totale nederlaag en instorting. De na-oorlogse tijd is niet vrolijk. Het is de tijd van denazificatie en bezetting. De geallieerden krijgen onderling conflict. De bezettingszones worden gescheiden door een onbarmhartig gesloten gordijn. De koude oorlog. Het conflict in Korea. De angst voor Rusland. Komt er weer een Duits leger? Er waren er voor, maar er waren er ook angstig veel tegen. Aan welke kant zijn we veilig? Oost of West? Maar neutraliteit is ook al niet mogelijk.

Of neem een jongere Duitser. Een van even in de dertig. Wat ze geleerd hebben in hun jongensjaren is gehoorzamen zonder vragen, vereren zonder twijfelen, volgen zonder aarzelen, geloven wat wordt opgelegd. Bedwelmd door protserig vertoon en machtsdemonstratie, beheerst door strakke gevoelens van naieve haat. Doortrokken van leugenpropaganda. Maar de goden die ze hadden vielen met een plotselinge klap van hun voetstuk, in duizend scherven. Het Derde Rijk werd voor hun ogen diep vernederd. Hun normen werden aan de kaak gesteld als leugen en waanzin. En waar hadden ze geleerd wat zuivere morele waarden waren? Desillusie en een afgrond van leegte! En heeft de tijd van Westerse bezetting hun veel geleerd?

Is het zulk een groot wonder dat bij velen het hartstochtelijk verlangen bestaat te vergeten. Te vergeten wat Rusland is en het Communisme, hoe het in Duitsland is en hoe het was onder oorlogsdruk en bezetting, hoe het was toen de Nazi's de baas waren . . .

* * *

Friedmann's conclusie is dat er onder de immigranten van Duitse afkomst in Canada niet velen zullen zijn die geloven in een nieuw en sterk en glorieus Duits Rijk. Ze zullen eerder, zo zegd hij, oprecht verlangen naar vrijheid en democratie zoals "the British way of life" die kent. Velen zullen ook politiek cynisch of ongeinteresseerd zijn. De atmosfeer waar zij terecht komen, sociaal, moreel en politiek, zal uiterst belangrijk zijn voor hun verdere vorming.

Uitteraard is het niet mogelijk nazi's-van-voorheen allen buiten Canada's grenzen te houden. Lid geweest te zijn van een nazi-organisatie is dan ook voor de Canadese authoriteiten blijkbaar geen reden de toegang te weigeren. S.S. leden of voormalige nazi-prominenten worden geweerd zoveel mogelijk, maar inhoeverre het mogelijk is door de mazen van het wettelijk net te glippen is uitteraard niet bekend.

In het algemeen schijnt te kunnen gezegd dat de Duitse immigrant in Canada hier niet komt als een soort smekeling, die dankbaar is voor opname in dit nieuwe land. Hij is eerder zelfbewust, trots op zijn vakkennis en opleiding. Hij verwacht een gelijke bejegening als ieder ander, en hij doet zulks waarschijnlijk met een zekere nadruk.

Nu is generaliseren altijd gevaarlijk. Het is begrijpelijk dat velen die met professor Friedmann even willen nadenken over de mentaliteit van de Duitser na de wereldoorlogen en die wat we boven samenvatten uit wat hij schreef zich even scherp realiseren, geneigd zullen zijn een ernstig gezicht te trekken bij de vraag of Canada er niet verstandig aan zou doen t.a.v. emigratie vanuit Duitsland scherpe restricties te gaan toepassen. Maar we menen dat voor zulke restricties toch niet een bepaalde reden aanwezig is. Althans niet scherper restricties dan voor alle anderen geldt die Canada willen binnengaan. De vraag is slechts wat Canada zelf weet te doen niet maar voor het absorberen van immigranten, maar vooral ook voor hun integratie in het Canadese leven. Aan deze integratie wordt nog betrekkelijk weinig gedaan. Hiermede willen we niet afdingen op wat allerlei particuliere groepen hier en daar misschien mogen doen. En zeker is het van groot belang dat voorheen reeds naar Canada geemigreerden de nieuw aankomenden opvangen en helpen bij de eerste schreden in het land. Maar van een specifieke aandacht en actitviteit die werkelijk effectvol kan zijn is helaas geen sprake. Over het algemeen moet de immigrant maar zien hoe hij het redt. Dat geldt evenzeer van de Duitse immigrant in Canada.

Over dit onderwerp willen we in een volgend artikel graag nog iets meer zeggen.

M. Vrieze

MOMENTOPNAMEN UIT B.C.

In een tuin in Oak Bay is een mushroom van 2 lb. gevonden. De reuzepaddestoel is zeer waarschijnlijk de grootste, die ook ter wereld gevonden is van die soort. Ze zal gedroogd in het Nationaal Museum te Ottawa geplaatst worden. Er wordt echter eerst een levensgroot model van de mushroom gemaakt voor het Provinciaal Museum van B.C. Dr. Szszawinsky (al die medeklinkers horen er echt in), de provinciale botanist, was erg teleurgesteld, dat hij het gevaarte niet proeven mocht.

Houthakkers zijn taai soms! Emil Bartanus brak een been in een houthakkerskamp. De ambulance haastte zich om hem op te pikken en naar het ziekenhuis te brengen. De patient gaf echter orders om bij hem voor de deur te stoppen en nadat daar aan voldaan was, liet hij zich door zijn vrouw eerst een paar hamburgers brengen. Eerst nadat zijn honger gestild was, kon hij naar het ziekenhuis vervoerd worden.

Minister Gaglardi heeft onlangs dichtbij de Hope-Princeton Hoofdweg een 3200 voet lange landingsbaan geopend. Kleinere vliegtuigen, die in moeilijkheden geraken, kunnen daar een noodlanding maken. Ook voor grotere vliegtuigen in nood zou de baan eventueel een uitkomst kunnen zijn.

Ds. John van der Leest, de Anglicaanse dominee in Courtenay heeft onlangs een merkwaardig huwelijk ingezegend. De bruidegom was 80 jaar oud, de bruid 77. Het paar heeft elkaar gevonden via de "old age pensioners' organization" in Courtenay. Na de plechtigheid vertrok het bejaarde echtpaar naar Victoria voor de huwelijksreis.

Ook in N. Amerika is Tante Pos weleens langzaam, maar zeer secuur. In Port Alberni heeft iemand een briefkaart ontvangen van zijn dochter. De kaart was door haar verstuurd toen ze in Seattle met vacantie was,nu drie jaar geleden.

De kosten voor het schoonhouden van Kingsway en Hastings. 2 hoofdwegen in Burnaby, werden tot nu toe door de gemeente en de provincie samen gedragen. Het Dept. van Highways heeft Burnaby laten weten, dat dat afgelopen is. Burnaby zal nu zijn eigen straatje moeten vegen, of in elk geval de werkster zelf moeten betalen.

Mr. Carlow in Langford heeft iets nieuws bedacht. Hij heeft zijn aardbeienplanten letterlijk de das, of liever gezegd, het boordje omgedaan. De ranken hangen nu over het boordje en de aardbeien rusten niet meer op de grond vanwege de zwaarte. Volgens Mr. Carlow scheelt het 25% in de oogst, en het is veel prettiger en vlugger plukken. Hij gaat er patent op aanvragen. De boordjes zijn van plastic of aluminium foil gemaakt.

H.M. Koningin Elizabeth krijgt vier Indianentruien cadeau bij haar bezoek aan B.C. Bovendien gaat ze een Indianennederzetting bekijken. De Indianen hebben het plan haar 'n Indiaanse naam te geven en haar tot opperhoofd van een hunner stammen te benoemen. Men is het er nog niet over eens, van welke stam. De naam, die ze krijgt, zal de betekenis hebben: "Moeder aller stammen".

Het gouvernement in Victoria is lang niet zo schoon als een Hollandse huismoeder. Ter ere van de koninklijke visite worden de parlementsgebouwen van buiten schoongemaakt en geschuurd, voor het eerst in 29 jaar. Het is een dure schoonmaak, het opknappertje kost maar eventjes $ 20,000.

Miss New in Vancouver heeft een drukke tijd voor de boeg. Niet omdat ze zanglerares is, maar omdat haar hobby is: het verzamelen van foto's van het Engelse koningshuis. Telkens als er iets te doen is in het koningsgezin of als de familie op reis gaat, moet Miss New haar verzameling weer bijwerken. Het idee kwam bij haar op, toen ze de begrafenis van Koningin Victoria meemaakte. Haar foto-albums lijken wel geschiedenisboeken van het Koninklijk Huis, maar dan erg prettige om te leren, meer plaatjes dan tekst. De verzameling bevat momenteel 1800 foto's en wordt op het ogenblik in Victoria tentoongesteld.

Riek Kruizinga

DEER IN THE CITY

TORONTO — If the white tailed deer continue to multiply in outlying areas of Metropolitan Toronto and extend their range southward into the city's environs, residents may soon experience the sight of a little Bambi in their own back yards, say officials of the Ontario Department of Lands and Forests.

Deer are observed periodically well within the limits and a few are killed on the express highways in the outskirts, according to Assistant Senior Conservation Officer J. S. Dorland at the Lake Simcoe District Office at Maple. The majority, however, are content to remain well away from cities.

"The usual habitat of these lovely animals is in the bushlands, well away from the bustle of city life," he explains. "However, they like low growing trees and shrubs for food. These are plentiful in and around Toronto and, therefore, inviting.

"According to reports, the white tailed deer has for ages inhabited the North American continent, having survived several glacial periods and outlived the sabretoothed tiger. They multiply fast and, unless annual harvests are taken, they become quite a nuisance to man in agricultural areas. Michigan, for example, reported that four does and two bucks were placed in a fenced 1,200-acre reserve in 1928 and, six years later, 160 deer were counted in the enclosure."

GELD (III)

Al die verscheidenheid van geld, die we in ons vorige artikel beschreven, maakte Canada een paradijs voor vervalsers. Een zekere R. W. McLachlan schreef later: Voor 1837, toen het gebrek aan munt de oorzaak was dat koper ongemunt aangenomen werd, woonde er in Montreal een smid met slechte gewoonten. Hij maakte zich een muntstempel en als hij een 'good time' wou hebben maakte hij twee of drie dollars van deze koperen munten.

Nog een ander verschijnsel van deze tijd was de 'geest bank' of wel 'Phantom bank'. Deze banken waren werkelijk geesten, want ze hadden geen kantoren, geen personeel, geen eigendom, maar dan ook niets, behalve papieren geld en ongetwijfeld winst. Slechts een paar stukjes van hun papier bestaan er nog om ons te herinneren aan deze periode in de geschiedenis van Canada. Al dat er nodig was om een geestbank te stichten, was om een Canadese naam uit te zoeken en dan een drukker te vinden die zaken wou doen. De meeste van deze biljetten werden op goede kwaliteit papier gedrukt door drukkers in New York. Deze drukkers wisten vaak zelf niet eens dat ze hielpen aan de misdaad. Meestal werd dit geld uitgegeven in de V.S. of ver van 'huis', zodat men niet wist dat het vals was. De meeste biljetten die wij nu nog hebben zijn uit de V.S. gekomen.

De moeilijkheden en complicaties van het geld in Canada deed een inwoner van Halifax klagen aan zijn krant in 1820 dat, toen hij een biljet van 20 shilling meenam naar de markt, hij het eerst niet gewisseld kon krijgen, en later eindelijk met 93 verschillende munten en biljetten thuiskwam. Hij vroeg om de dollar terug die er toen haast uit was.

In de loop van de tijd, toen het bankwezen tot zijn recht kwam, begon dat zijn bijdrage te leveren aan de Canadese geldomloop. De eerste Canadese munten werden tegelijk uitgebracht door de Bank of Montreal, de banque du Peuple en de City Bank of Quebec in half- en één-pennies.

Tot 1871 toe brachten ook vele provincies munten uit. De Hudson's Bay Company bracht ook een bijdrage aan het Canadese geldwezen met één en vijf pond biljetten. Deze verschenen in 1823 en bleven in omloop in de west voor tientallen jaren. In 1854 bracht de Company een munt uit, een 'Made-Beaver' genoemd, en deze bleven in het Noorden in circulatie tot 1910. Kleinere munten verschenen ook voor ½, ¼ en ⅛ Beaver.

In centraal Canada waren er moeilijkheden bij het trachten van de financiele kringen om het geldprobleem op te lossen, dat verergerd werd door het verlies van 'hard' geld naar de V.S. Het resultaat was dat men meer vroeg om een eigen nationaal geld. Rond het midden van de 19e eeuw deed Francis Hincks (Vanaf 1851 Minister President) heldhaftige pogingen om het recht te verkrijgen een eigen geld uit te geven in Canada. De Britse fiscus protesteerde hevig dat dit recht "aan de borst van de souverein" thuishoorde. Hincks vocht hard door, ondanks alle tegenstand, en in 1858 bracht zijn werk vrucht voort, want toen kreeg Canada controle over haar eigen geld. Het is ook opmerkenswaardig dat de Provinces of Canada Currencies Act of 1853 handelingen in decimaal geld toestond. In 1858 werd er bepaald dat alle regeringsrekeningen zo gehouden zouden worden.

☆

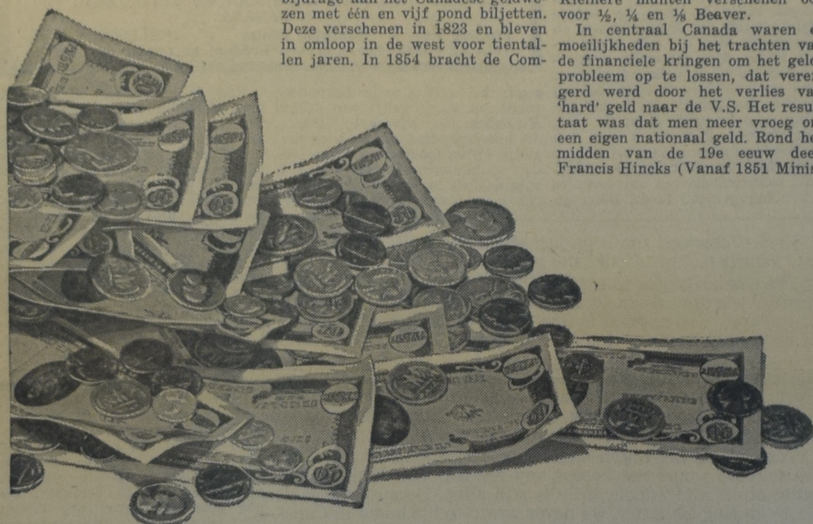
Na de Confederation van 1867 maakte het parlement nog eens zijn controle over het geld duidelijk. Met de Bank Act of 1871 werden de provinciale wetten herroepen, voor zover ze in conflict waren met de federale controle. Deze wet legde ook de grondslag voor een overeenkomende uitgave van geld van al de banken en dit bleef zo tot 1934.

☆

Tegelijkertijd begon ook de regering met de uitgave van 25 cent, één- en twee-dollar biljetten, de eersten waarvan in 1870 al verschenen. In 1878 begon men de $1. en $2. biljetten met de hand te ondertekenen ,en dit bleef voor sommige soorten bestaan tot 1923. In 1882 verschenen $4. biljetten, gevolgd in 1912 door die van $5. Grote biljetten verschenen ook nog, sommigen heel groot voor het gebruik van de banken onderling.

Al deze tijd waren er ook nog de 'Bank' biljetten van $5. en groter naast die van de regering. In 1934 werd de banken het recht ontnomen om eigen geld uit te geven, en bij 1950 was het zo goed als uit de omloop.

J. Hofstee

Wat zeggen ze van het geld ?

Geld kan in één seconde meer zeggen, dan de welsprekenste minnaar in jaren.
Henry Fielding (1707-1754)

Geld is de gemunte vrijheid
- Dostojewsky (1821-1881)

Als het geld vooropgaat, liggen alle wegen open.
- Shakespeare (1564-1616)

Er is geen fort zo sterk dat het niet door geld kan worden ingenomen.
- Cicero (106-43 v.C.)

Toen ik geld had noemde iedereen mij broeder.
- Pools spreekwoord

Naar mensen met geld wordt altijd geluisterd.
-Chinees spreekwoord

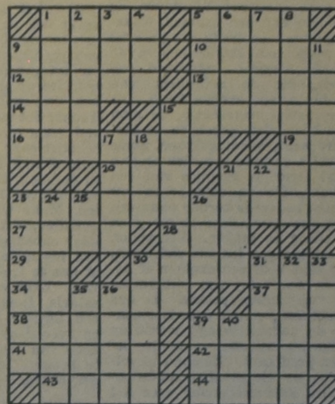
Geld is een goede dienaar, maar een slechte meester.
- Nederlands spreekwoord

Geldgierigheid is de wortel van allle kwaad.
- De Bijbel (1 Tim. 6:10)

Weekly X-Word Puzzle

ACROSS
1. Melt
5. Malt beverages
9. Fragment
10. Vends
12. Harangue
13. Custom
14. Permit
15. Legislative body
16. Depth charges (slang)
19. Exclamation
20. Metallic rock
21. To plant
23. Containing silt
27. Metal
28. Regret
29. Elizabeth Regina (abbr.)
30. Manacles
34. Appraised
37. Persian angel over moon
38. Public storehouse
39. Walk slowly
41. Cotton tree (E. I.)
42. Handle with skill
43. Luck (Anglo-Ir.)
44. Not one (dial.)

DOWN
1. Wearies
2. Waste land (G. B.)
3. Perform
4. Tiny
5. Residue of a fire
6. Thin
7. Napoléon's prison island
8. Move like a snake
9. —— Negri, actress
11. Stable
15. Scoffed
17. Piece of money
18. Fortify
21. Let it stand (print.)
22. Water god (Babyl.)
23. Sifts
24. Strange
25. Music note
26. Cashew
30. Touches
31. Live coal
32. Revive
33. Lean-to
35. Cripple
36. Java tree
39. Beard of rye
40. Mama —— (Italian exclamation)

ANKE

door

FOKA VAN LOON

KORTE INHOUD: Anke is de dochter van een vrolijke dorpssmid in Noord Holland, Ze is een gevoelig meisje, dat zich gemakkelijk bezeert aan onvriendelijkheid of hardheid. Haar vader begrijpt haar beter dan haar moeder, die dikwijls een domper zet op de vreugde van haar kinderen.

Anke heeft na het behalen van een Mulo-diploma weinig te doen. Ze wilde verpleegster worden, maar haar huisdokter vond haar niet sterk genoeg. Toen kwam haar tante Lien Anke meenemen om te logeren bij haar grootouders, in hetzelfde dorp, waar ook Harry Millenaar woont, de jonge handelsreiziger, die al een tijd in stilte wachtte op Anke's "ja-woord". Dat op deze manier de twee jongelui elkaar vinden is mede te danken aan de listigheid van tante Lien . . . .

(43)

Dan trekt Harry een heel bedenkelijk gezicht: "Als je niet graag onwaarheid spreekt, zou ik dat in geen geval willen beweren," raadt hij. Hij klopt tante Lien op haar schouder en fluistert iets in haar oor. Maar deze blijft schitterend in haar rol. "Jouw dekselse jongen!" blaast ze verontwaardigd, "dat wil een oud mens van konkelarij betichten, geen sprake van hoor. Ieder moet z'n eigen peultjes maar doppen in de wereld, zo zeg ik altijd!"

"Nou, hoe of 't ook is," sust Opoe, "ze hebbe mekaar vonden, dat is 't voornaamste. Ik hoop erg kinders, dat jullie de Here hier ook in kenne zal."

"Ja, want als 't er toekomt, is 't een gewichtige zaak, want 't is een besluit voor 't leven als 't goed is." Dat vindt Opa ook.

Harry's open gelaat is heel ernstig nu. "Ik heb veel om haar gebeden," bekent hij kinderlijk eenvoudig en wint daarmee de harten van zijn toekomstige familie, meer dan hij met een groot omhaal van woorden had kunnen doen.

Alleen Oom Klaas is niet zo direct verzoend met de nieuwe aanwinst, hij keert zich stug af, als Harry hem een hand wil geven.

Helemaal goed begrijpen waar 't om gaat, doet hij niet, maar Anke staat met regenmantel en kapje toegerust, naast die vreemde man, dat is een duidelijke taal, die van heengaan spreekt. Zijn wantrouwige ogen verraden, dat hij Harry voor de hoofdschuldige beziet.

Deze wil de avond, die hij de mooiste in zijn leven waant, door geen wanklank gestoord hebben, zelfs voor de sympathie van de imbeciele oom wil hij zich moeite geven. Hij herinnert zich, dat er op zolder tussen zijn jeugdbezittingen nog een knikkerspel moet zijn. Met dit lokaas tracht hij Oom Klaas voor zich te winnen.

"Ik heb nog zo'n prachtig spelletje voor je, dat neem ik morgen mee. Dan zullen Anke en ik je samen leren hoe 't moet." Oom Klaas stamelt knorrig, dat het goed is, en weigert hem de hand niet meer.

Buiten gekomen, stelt Anke dadelijk aan Harry de vraag, wat die schermutseling tussen hem en haar tante te betekenen had. Harry verklapt haar het zware vermoeden, dat hij heeft tegen zijn moeder en haar tante. "'t Is een complete samenzwering geweest om onze ontmoeting te verhaasten," gnuift hij en dan met vergoelijkende spot: "Moeder was werkelijk bang, dat ik zou gaan kwijnen, geloof ik."

Anke blikt omhoog naar het van gezondheid blakende mannengezicht. "Dat heeft ze dan bepaald te donker ingezien," plaagt ze droogjes.

"Rakker!" Harry knelt haar arm stijf in de zijne. "Maar veel over je gedacht heb ik wel, of lijkt je dat misschien ook onwaarschijnlijk?" Zij antwoordt niet, maar haar hand glijdt in de zak van zijn ruime jas en nestelt zich in de zijne.

Voor het huis van zijn moeder staan ze stil. Zwarte wolken jagen gestuwd door een grillige Aprilwind langs het luchtruim. Hier en daar gloort zwakjes een enkele ster. De maan vertoont, zodra een zwart gevaarte hem voorbijgegleden is, z'n clownachtig gehalveerd gezicht. Anke's donkere lokken fladderen uit het kleine mutsje, ze beroeren Harry's wang. De geur van haar haren en heel haar frisse jeugd bedwelmen hem. "Anke, kus mij ook!" Hij gebiedt 't bijna. Gedreven door een vreemde, maar sterke macht, geeft het meisje wat hij zo hevig begeert.

Dan brengt hij haar bij zijn moeder.

* * *

Voor het raam, dat uitzicht biedt over ontwakende velden, zit Anke. Haar vlugge vingers knippen, steken spelden, naaien en passen de ganse dag. Ze is bezig aan het voornaamste deel van haar uitzet, haar bruidsjapon.

Zovaak haar handen woelen in de zachte zij en wolkige tule lijkt het haar onwezenlijk, dat dit alles voor haar zelf is bestemd en niet voor een verre, vreemde prinses. Dat zij, Anke, die nooit anders droeg dan wat voordelig en duurzaam is, over enige weken zich zal hullen in dit witte, golvende gewaad en dat het haar moeder is, die hier niet alleen in heeft toegestemd, maar zelfs er op staat, dat het alzo geschiedt, doet haar in raadsels wandelen.

Wijl ze zich in dit wonder verdiept, rusten haar handen even in haar schoot, peinzend zien haar ogen het venster uit, naar buiten, waar in het voortuintje reine sneeuwklokjes bengelen op hun ranke steeltjes. Daar tussen staan fors en stevig, de fiere gele narcissen. Ze doen het weer goed, haar bloemenkindertjes, maar 't is voor 't laatst geweest, dat zij ze verzorgde. Nog maar zo heel kort, dan zal zij zelf worden overgeplant en moeten tieren in een nieuwe hof. Ze zal 't net als de bloemetjes af moeten wachten, of zonneschijn, dan wel stormgetij haar deel zal zijn. Haar hart ziet uit met 't onstuimig verlangen van de jeugd naar wat op het doek van haar levensfilm verder zal worden geopenbaard en toch is 't ook weer zwaar van weemoed, omdat straks een deur zich onherroepelijk zal sluiten, ze zal geen jong meisje meer zijn, maar wonen in een eigen huis. Ze zal wegreizen met Harry naar haar nieuwe woonplaats, een stad in het centrum van 't land. Het moet een mooi bovenhuis zijn, wat Harry heeft gehuurd, maar bloemen zal ze er niet kunnen kweken. In de lage, diepe vensterbanken, heeft Harry haar gerustgesteld, is echter plaats genoeg voor een groot aantal vaste planten. In zijn vrije uren knutselde hij ook nog een paar flinke bakken. "Dat is voor je bollen," zei hij met de tedere lach, die hij altijd voor haar heeft. Harry zal zeker kunnen aarden in de grote stad, dat is voor Anke een vaststaand feit. Hij zou in 't hartje van Indië of ergens bij de Eskimo's zich ook met 't zelfde gemak een dragelijk home weten te scheppen.

In de twee jaar, die ze verloofd zijn, is 't haar vaak een open vraag geweest, hoe 't mogelijk is dat hij, met z'n constante opgeruimdheid, van haar is gaan houden. Ze is zo geheel anders. Eén hard woord, één bedekte hatelijkheid, maar ook 't geringste vermoeden, dat ze door een luchtig, ondoordacht gezegde een ander pijn zou hebben gedaan is voldoende haar vrolijkheid te verdrijven.

Vader tekende in zijn eenvoud haar karakter eens zo goed. Anke zal 't nooit meer vergeten. Ze was vlak voor haar examen, moe van 't vele hoofdwerk eens bij hem in de smidse neergestreken op haar omgekeerd kistje. Toen kwam Grietjebuur langs en riep plagend: "Al weer loof, Anke, van 't niets doen?" Alsof 't de dag van gisteren gebeurde, zo weet ze nog hoe ze schaamrood werd tot in haar hals en dadelijk opstond, brommend: "Dat akelige mens denkt zeker, dat je van werken met je handen alleen maar moe kan worden." Haar vader zei toen goedmoedig op haar neer ziend: "Weet je, waar je veel op rooit, als je zó doet? Krek een slak! Die steekt z'n voelhorens ook altijd uit. Dat is wijs van 't beest, want aârs zou hij zich bezere, maar van jou is 't dom. Eerlijk, meidje, als je je overal aan stoot, krijg je 't zo zwaar in je leven."

(Wordt vervolgd.)

Onder de SCHEMERLAMP

(Vervolg van vorige week)

3) Het "op beroep preken" heb ik, net als jij, altijd als een test beschouwd en ik ben zeer benieuwd naar argumenten van mensen, die dat tegen spreken! Want wat is het anders dan een examen, waarbij dominee zijn beste voetje voor moet zetten om het beroep in de wacht te slepen? Inderdaad een methode, die de heiligheid van zijn ambt naar beneden haalt. Dit is je reinste concurrentie: de man van de boeiendste preek en de beste voordracht, wordt gekozen. Soms komt zelfs de tape-recorder er aan te pas! Over de reacties van een predikant, die na zo'n beurt het door hem begeerde beroep naar een collega ziet gaan, durf ik me geen voorstelling te maken. Wel weten we hoe verslagen iemand zich voelt, als hij zakt voor een examen of afgewezen wordt bij een sollicitatie.

Dit "op beroep preken" is dus aanvechtbaar, omdat daardoor eenzijdig de nadruk gelegd wordt op de kansel-kwaliteiten van de betrokken predikant. Niemand is volmaakt en in vele gevallen zal de populaire kanselredenaar voor het werk in de gemeente achter staan bij zijn minder-begaafde ambtsbroeder. Dit veel gebruikte woord "minder-begaafd" is op zichzelf al fout, het moet zijn "anders-begaafd". Het staat nog te bezien wat op de duur voor een gemeente verkieslijker is: een predikant, die uitblinkt op de preekstoel of een predikant, die wat minder mooi preekt en met hart en ziel voor zijn mensen leeft. Tot mijn spijt heb ik nog nooit een figuur ontmoet, die beide kwaliteiten in zich verenigde. Jij wel?

4) Niet alleen op catechisatie maar ook daarna, wordt ons voorgehouden, dat het beroepen van een predikant een ernstige zaak is en het gebed van alle gemeenteleden wordt daarvoor gevraagd. Ik ben het volkomen met je eens, Truus, dat practijk en theorie hier wel zeer ver uiteen gaan. Jij schrijft over gemeenten, die een te laag salaris aanbieden. Dat is niet in de haak, tenminste als men zich veroorloven kan om meer te betalen. Maar wat moeten we met de gevallen, dat gemeenten tegen elkaar opboden als op een veiling om een bepaalde predikant te houden of aan te trekken? Zo op de manier van: "Dààr wacht U wel een hoger salaris, Dominee, maar hier komt een nieuwe pastorie en we zullen er over denken om U in de aankoop van een nieuwe car tegemoet te komen!" Over geestelijke zaken gesproken!

Stellen we daar tegenover, dat volgens de Bijbel van de dienstknecht gevraagd wordt, dat hij zal gaan waar zijn Meester hem roept (voor zover hij dit menselijkerwijs kan uitmaken), dan treedt het zondige van deze "handel" in predikanten duidelijk naar voren! Inderdaad, als de financiële kant zo'n grote rol gaat spelen, kan men niet van de gemeenteleden verwachten, dat zij het beroepingswerk nog serieus nemen. Laat staan, dat zij er nog voor bidden kunnen.

Gedachtig aan het woord "de arbeider is zijn loon waardig" en andere teksten in de Bijbel, heeft de predikant recht op een salaris, dat hem in staat stelt om met zijn gezin onbezorgd te leven, in overeenstemming met zijn opleiding, zijn speciale behoeften en de waardigheid van zijn ambt. Ik ben echter van mening, dat hier in Canada, waar de meeste immigranten-gemeenten moeite hebben om de touwtjes aan elkaar te knopen, deze maatstaf wel eens te ruim genomen wordt. Gedeeltelijk is dit de schuld van sommige veeleisende predikanten, maar voor een ander (groot) gedeelte van de gemeenten, die met hun opbod-systeem zelfs de meest onbaatzuchtige dominee nog in verleiding brengen. Laat ons bedenken, dat kinderen, die verwend en bedorven worden, opgroeien als zielige kleine tirannen. Langs dezelfde weg worden predikanten ertoe gebracht te vergeten, dat ze dienstknechten zijn — en geen meesters —, wanneer ze altijd maar in de watten gelegd en naar de ogen gezien worden. Vooral in dit land ligt hier een groot gevaar.

Aan de ene kant dus de heilige roeping van een predikant, die de opdracht van zijn Zender moet vervullen op de plaats, waar hij het meest nodig is. Aan de andere kant het feit, dat er predikanten en gemeenten zijn, die zich teveel laten leiden door materiële overwegingen. Nu zal ik de laatste zijn om van een predikant te eisen, dat hij deze in het geheel niet in het geding mag brengen. Maar ik vind, dat wanneer deze zaken voor hem de *hoofdrol* gaan spelen, hij zich op datzelfde ogenblik gelijkschakelt met iedereen, die een universitaire opleiding genoten heeft. Beter gezegd: hij verliest zijn bijzondere positie en wordt gelijk aan dokter Hendrikse en advocaat Klaasse, die hun best doen om zo hoog mogelijk op de maatschappelijke ladder te klimmen. En als dat zijn enig doelwit is, waarom is hij dan ook geen advocaat geworden?

Van de gemeenten, die op dit punt schuldig staan, kunnen we zeggen: Indien men werkelijk gelooft, dat het beroep, op de eigen predikant uitgebracht, onder God's leiding valt, waarom het hem dan moeilijk gemaakt met voorgespiegelde salarisverhogingen en andere beloften plus geweeklaag en gekerm? Laat hem in vrede zichzelf afvragen: "Wat moet ik doen om Zijn wil te doen?" Dit geldt natuurlijk in omgekeerde richting voor een roepende gemeente, die b.v. niet het recht heeft om een predikant van zijn standplaats te lokken met een verleidelijk aanbod, wanneer hij pas enkele jaren op die post staat!

We zijn dus samen tot de slotsom gekomen, dat het beroepingswerk, zoals dat nu plaatsvindt, aan vele gebreken lijdt. In dit verband vermeld ik hier, dat de Synode 1956 van de Geref. Kerken besloten heeft, dat het aanbeveling verdient geen predikant te beroepen, die nog geen drie jaar (nog liever: geen vier jaar) in zijn gemeente staat. Voorts nam de classis Almelo van dezelfde kerken in April van dit jaar het besluit aan de generale synode een voorstel te doen inzake het beroepingswerk. Men zou graag een deputaatschap benoemd zien, bestaande uit twee hoogleraren en vijf ambtsdragers, dat — bijgestaan door contactpersonen uit het gehele land — aan vacante gemeenten inlichtingen en adviezen over predikanten verschaft en waar de dominee in vertrouwen zijn omstandigheden en verlangens bekend kan maken.

Verder wordt door de Vereniging van Geref. predikanten momenteel een studie-commissie benoemd, die de behoefte zal peilen aan zo'n bemiddelende instantie bij het beroepingswerk. Het voorstel om deze commissie in het leven te roepen werd in een drukbezochte vergadering door de predikanten met een daverend applaus aanvaard. Wel

(Zie verder pag. 7)

Dick and John go Overseas

by Rita van Westenbrugge

22

In the afternoon the sky darkens. Big gray clouds pile up, and start crying big tears on fields and woods.

"John, your raincoat is going to be used, after all. It would not be a Dutch summer without rain," says Tim. Huddled in their coats, they take shelter under a big tree, but after a while it does not make any difference anymore where they stand. They get wet just the same.

Uncle Peter looks at the sky. "It's going to be rain for the rest of the day", he says. "Too bad — we should have gone on to Wageningen today. Well, we might find shelter for the night someplace around here. Let's just ride on and keep looking out for a good place to stay."

The rain does not let up one bit. It comes down steadily, drenching the four in their raincoats. Little trickles from their sou'westers run down their backs; water runs down the hem of their coats to soak socks and shoes. Brrrrrr-what an experience. The boys almost begin to feel sorry for themselves.

-The next village is not far away. Uncle Peter gives the word to stop at the first little store they see. It happens to be an old, crouched-down little house, half store, half old-fashioned hotel.

Uncle Peter and his little flock enter the store, where a friendly woman behind the counter starts a long conversation about the weather. That topic being finished, she wants to know where the travellers come from. Dick and John are introduced as "from Canada". It works like magic on the woman. She turns to a door that leads into a hallway and shouts: "Albert, come here. I have two Canadian boys in the store. Come show them the picture. Maybe they know him."

Albert, her husband, comes shufling down the hall. "Can you understand them?" he wants to know. "Oh yes, they speak Dutch", his wife assures him. "Go get the picture now. You never know."

Uncle Peter and the boys just stand and wait. Wat's going on? Which picture should the boys see?

The woman begins to explain: "During the war a Canadian bomber was shot down about five miles away from here. One of the crew was rescued by the Dutch underground workers, of whom my husband was one. They took the wounded flyer to our place, where we hid him and took care of him. The Germans never found the hiding place, and when Tom, the flyer, was strong enough again, we helped him to escape. We never heard from him since, so you can understand why we are happy when Canadians happen to call at our place.

Tom left us his watch and an expensive gold ring, though we said we would not accept any reward. We think of him quite often, and wonder if he is still alive. Because we can't write an English letter, we never wrote to his home in Canada. Here comes my husband with the picture."

The man puts the picture of an young Airforce officer on the counter, and places the ring and the watch right beside it. Uncle Peter turns the picture and reads on the back: "Thomas A. Robinson, Willistown, Ont."

Dick peeks over his shoulder. "Willistown -that's very close to where *we* live, only four or five miles. Our school always plays baseball with the Willistown team. They have a very nice principal there . . . Let me see." He takes a long, hard look at the boyish face of the airforce man. Turning to John, he says: "Do you remember . . . no, that's impossible. Your class did not go to the ballgame. Well, I can't say I am sure, but this man looks quite a bit like that principal. When we are back in Canada, I am going to ask Dad if he will drive to Wilistown to find out if this is your man. Shall I take your name and address to say hello from you? If it is really the wounded officer, he will want to write to you, of course. My dad might translate his letter into Dutch."

Storekeeper Albert and his wife are delighted. "I knew that some day we would find out" she beams. But her husband warns: "You had better not count on it too surely. It might be the wrong man after all."

Dick prints the name and address carefully. "The old house has a funny name, — IN THE SPARROW'S NEST —" says the woman. "Probably the Canadian will remember the shingle, showing about twelve sparrows on the edge of a nest. Did you notice it?" No, the boys did not, probably because they were too wet to be interested in anything but a dry place. The man invites them to stay at the old inn: "You know, it does not happen too often that we have overnight guests, but I should like to offer you free accomodation here. Our rooms are not fancy, but clean and airy. Come along and I'll show you."

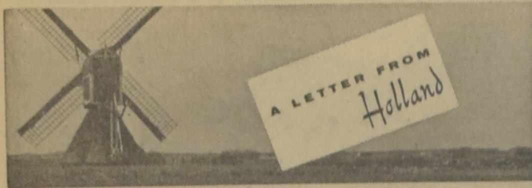
Uncle Peter protests: "But — I am afraid we cannot accept your offer. Free accomodation for all of us. That's overdoing it a bit."

"Now, listen. If you don't stay, I shall be offended. These boys have to report to Canada that the hospitallity at Albert Bouwman's place is still the same as during the war. Are you staying?"

Uncle Peter gives in, and after a while Mrs. Bouwman serves the hungry travellers a delicious meal of home-grown peas, mashed potatoes, and pork shops.

Dick grins — it's a very wide one — and chuckles to his uncle: "Boy, AM I EVER GLAD I CAME FROM CANADA".

(To be continued.)

door Mevr. Jacoba M. De Groot-Vreugdenhil

Het weer is in deze weken nog meer dan anders het onderwerp van gesprek geweest. Het was nu eens niet het bekende gejammer over regen en koude, waarop wij als Nederlanders elkander plegen te onthalen.

In de junimaand is er algemeen over de droogte en de warmte geklaagd. Het begon natuurlijk bij de boeren en tuinders, die voorspelden dat er zonder een behoorlijke regenbui niets van de aardbeien, de kersen, de aardappelen en noem maar op terecht zou komen. Maar ook in de steden werd na wekenlange voortdurende zonneschijn hevig naar regen verlangd.

De krantenberichten over de te verwachten mislukking van de oogst werden hoe langer hoe alarmerender. Bos- en heidebranden waren aan de orde van de dag. Het gras op de weiden verdorde en de koeien konden geen voedsel meer vinden. Op sommige plaatsen moesten ze met hooi worden bijgevoerd. In de natuurreservaten voerde de brandweer drinkwater aan voor de reeën en de andere in het wild levende dieren.

Behalve een waarschuwing om voorzichtig te zijn met vuur bracht de radio iedere morgen de vermaning om zuinig aan te doen met water. Besproeien van tuinen met van de waterleiding afkomstige water was in vele plaatsen verboden. Boeren en tuinders probeerden met min of meer primitieve installaties hun producten nat te houden met water uit de sloten en vaarten. Als er tenminste in de sloten nog water aanwezig was . . . En van oud en jong hoorde men de verzuchting dat een dergelijke droogte in Nederland nog nooit was meegemaakt. Wat trouwens met de officiele opgave in overeenstemming bleek te zijn.

Volgens 'De Bilt' hebben mei en juni 1959 alle records van deze eeuw gebroken. Onder dergelijke omstandigheden leert men in een waterrijk land als het onze bepaalde psalmen, die men van jongs af aan heeft gezongen, voor het eerst begrijpen. En we leerden weer danken voor het wonder, dat de regenval blijft, al kunnen we allemaal het verschijnsel nog zo goed verklaren.

Op de morgen dat de eerste regen viel stonden in onze stad de mensen overal op de balcons en voor de ramen, lachend en blij. Dat is nu alweer een paar dagen geleden. Tot ieders voldoening zijn er nog meer buien gevolgd. Het gras heeft zijn normale groene kleur nog niet terug, voor zover wij dat als stedelingen kunnen bekijken. Maar misschien dat nog meer regen ook dat nog goed kan maken. Daar hopen we dus op.

* * *

Wanneer in deze weken van droogte in de natuur telkens berichten komen over pogingen tot herstel van de kerkelijke eenheid dringt de vergelijking zich op: 'Liefde en ijver zullen blaken, waar reeds alles scheen verkwijnd . . .

In verschillende gemeenten zijn in broederlijke geest samensprekingen gevoerd tussen de kerkeraden van de Gereformeerde kerken, 'synodaal' en 'vrijgemaakt', die tot voorlopig resultaat hebben gevoerd. Soms kon door de beide kerkeraden een gezamenlijk schrijven tot de gemeenten worden gericht. In Almelo woonde ds. Okke Jager (Synodaal Gereformeerd) een vrijgemaakte kerkdienst bij, waarin een dergelijk schrijven aan de gemeente werd voorgelezen.

Het wonderlijke is, dat deze pogingen tot herstel komen in een tijd, dat ze eigenlijk niet meer werden verwacht. Aan beide zijden was er al sinds jaren een zekere berusting in de scheiding. Afgewacht dient nu te worden, hoe de generale synoden van de beide Gereformeerde kerken zullen reageren.

* * *

Het politieke nieuws van deze weken is de nota over het in de naaste toekomst te voeren sociaaleconomische beleid, die de regering bij de Tweede Kamer heeft ingediend. Het stuk wijkt op enkele punten af van het in april door de Sociaal-Economische Raad uitgebrachte advies. Daarbij was bijvoorbeeld een huurverhoging per 1 april voorgesteld; de nota daarentegen noemt als invoeringsdatum van een nagenoeg algemene huurverhoging van 20%; 1 januari 1960. Die 20% komen ter vrije beschikking van de huiseigenaren.

De in 1957 ingevoerde huurblokkering zal niet worden voortgezet. Daartegen is van alle kanten hevig verzet gerezen en in de praktijk kwam er weinig of niets van terecht.

De jaarlijkse bijdrage voor woningwetwoningen en de premie voor particuliere woningbouw zullen worden verlaagd. Het gaat er naar toe dat de overheid zich langzaamaan van de woningbouw gaat terugtrekken; de bedoeling is dat ook de 'verdeling van de woningvoorraad' zodra de woningnood voorbij is aan het particulier initiatief zal worden overgelaten. Met andere woorden: dat de woningmarkt weer vrij wordt.

* * *

Met ingang van diezelfde datum (1 jan. '60) wil de regering het gehele consumentensubsidie op de melk definitief afschaffen. Dat zal leiden tot een verhoging van de melkprijs met 4 cent per liter.

Ter compensatie van deze huur- en melkprijs-verhoging wordt een bijslag van 2½ % op het loon voorgesteld. Dat betekent voor gezinnen die een (duur) nieuw huis bewonen, dat de compensatie onvoldoende zal zijn; bewoners van goedkopere woningen zullen er echter waarschijnlijk op overhouden. Voor hen werkt de huurcompensatie dus als een loonsverhoging. Over deze en andere onrechtvaardigheden zal in de Tweede Kamer wel het een en ander worden gezegd. De behandeling in de Kamer zal beginnen op 14 juli aanstaande.

De Hilton-hotels in Amsterdam en Rotterdam, waarover nogal het een en ander te doen is geweest, zullen er waarschijnlijk wel komen. Van rijkswege wordt een garantie verleend en de Nederlandse hotelhouders hebben zich er boos om gemaakt, dat een dergelijke steun naar een Amerikaanse ondernemer gaat. De Regering heeft overwogen - en de Kamer is haar daarin gevolgd - dat er in onze grote steden een dusdanig gebrek aan goede en moderne hotelruimte bestaat, dat iedere poging om in dat gebrek te voorzien moet worden gesteund, van welke kant die ook komt. Voor Nederlandse bedrijven zullen eventueel dezelfde faciliteiten moeten worden verleend.

Kort nieuws

- Het bekende bedrijf "Allan", in het noorden van Rotterdam, fabrieken van spoorwegmaterieel, is geliquideerd en de inventaris werd dezer dagen geveild. Oorzaak: bijna overal in Nederland zijn de gemeentelijke trams, waarvoor Allan de inventaris verzorgde, door autobussen vervangen.
- Het lid van de Eerste Kamer, de heer Gielen, heeft de minister van Onderwijs gevraagd of hij ook heeft gelezen, dat de schooljeugd een zeer geringe kennis bezit van de geschiedenis van onze vrijheidsstrijd van 1940 tot 1945.
- Prinses Beatrix is in de Ridderzaal door haar vader geinstalleerd als erecommandeur van de Nederlandse Johanniter-orde.
- Oud-minister Prof. Dr. P. J. Oud heeft het ere-doctoraat ontvangen van de Freie Universität te Berlijn.
- Benoemd is tot ridder in de orde van Oranje Nassau de hetr J. W. Kruithof, oud-voorzitter van het Christelijk Nationaal Vakverbond.
- Mejuffrouw mr. M. A. Tellegen, sinds 1945 "directeur" van het Kabinet de Koningin, heeft op haar verzoek ontslag gekregen uit haar hoge functie.

Dubbele Verjaardag

(NCP) - Het s.s. Atlantic, het het eerste vlaggeschip der V.S. dat speciaal gebouwd werd voor transatlantische toeristenklasse vaarten, vierde Donderdag 25 Juni haar eerste verjaardag in de passagiersdienst toen haar kapitein, Konstanty Kowalski, gedurende een feestviering aan boord van het schip de verjaarscake aansneed.

Het 18,100 ton grote schip van de American Banner Lines vervoert 900 passagiers — 40 in de eerste klasse en 860 in de toeristenklasse. Zij vaart met een gemiddelde snelheid van 20 knopen en doet de transatlantische overtocht in minder dan zeven dagen in een jaarlijkse dienstregeling tussen New York en Zeebrugge, België en Amsterdam, Holland.

Leslie Eichner, die een jaar oud was op 27 Juni, ontdekte tot haar vreugde dat het schip waarop zij met haar ouders een reis maakte eveneens haar eerste verjaardag vierde. De ontmoeting van het meisje en de cake waren het resultaat van deze samenloop van omstandigheden. De bijdehande juffrouw en haar ouders de Heer en Mevrouw Alfred Eichner zijn dezer dagen naar Amsterdam vertrokken voor een vacantie in Europa.

BOEKBESPREKING

Ds. G. Bouwmeester: Voor de Belijdeniscatechisatie.
Ds. P. Visser: Naar de eis van het Verbond.
Uitgaven van Kok, Kampen.

Twee uitstekende leerboekjes voor de belijdeniscatechisatie, waarin de vragen besproken worden, die bij de openbare Geloofsbelijdenis worden gesteld.

Niet alleen geloofsleer, maar ook kerkrecht en kerkgeschiedenis worden hier aan de leerlingen geboden in een notedop. Uiteraard is de geschiedenis-weergave georiënteerd op het kerkelijk leven in Nederland. Om deze reden, én omdat de boekjes alleen in de Nederlandse taal zijn uitgegeven, zouen we ze alleen willen aanbevelen voor Nederland, terwijl we voor Canada de voorkeur blijven schenken aan het boekje van de predikanten Hofland en Venema.

A. D. J.

R. Bijlsma: De doop in het pastoraat.
Uitg. Boekencentrum N.V. - 's-Gravenhage.

Dit is een uit de serie "Practisch Theologische Handboekjes", een uitgave van Hervormde theologen. Het geeft een uitstekend opstel over de betekenis van Doop en Verbond. Het eerste gedeelte kan beschouwd worden als inleiding op het practisch gedeelte, waarin de schrijver uitweidt over de doop in verband met gezin en gemeente, het dooponderricht, de doopdienst enz. Ook wordt een proeve van een doopformulier gegeven. Een en ander is interessante lectuur, dat voor een groot deel onze warme instemming heeft. Het is verblijdend, dat de auteur zeer critisch staat tegenover de volkskerk-illusie, en deze zelfs "de oorzaak van de algemene doop-misére" noemt. Ds. Bijlsma heeft zelf eens 46 kinderen in één doopdienst gedoopt! Nuchtere opmerkingen worden gemaakt over de discussie over Verbond en Doop in de veertiger jaren, die geleid heeft tot de breuk in de Geref. Kerken. Overigens is het betoog wel eens erg simplistisch, bv. waar de volgende definitie gegeven wordt: — Met het Verbond van God wordt bedoeld de toewending Gods naar Zijn mensen.

Een enkele keer begrijpen we de schrijver niet: Met Koopmans pleit hij er voor, om de bijbelse onderscheiding tussen het volk, dat Gods stempel draagt, én de volkeren in natuurlijke, ethnologische zin niet te verdoezelen. Vervolgens verklaart hij, dat hierbij niet van antithese sprake is, doch van een verhouding van verbondenheid én distantie, waarbij het "tegenover" niet mag worden vergeten. Wat is het nu: antithese of niet?

Overigens: ter lezing aanbevolen.

A. D. J.

ARE YOU ? ?

Don't stay away from church because the church is not perfect. How lonesome you would feel in a perfect church.

ONDER DE SCHEMERLAMP

(Vervolg van pag. 6)

een bewijs, dat zij de noodzaak van een dergelijke instantie zelf allang voelen.

Ja, dit vond plaats overzee, Truus, maar toont duidelijk aan, dat jouw brief helemaal geen "onlogische vrouwen-suggesties" bevat! Dezelfde bezwaren en misstanden, die men in Nederland aantreft, worden hier gevonden, misschien in ergere mate. Ik betwijfel of jouw idee, n.l. de predikanten via de synode te plaatsen, uitvoerbaar en aanbevelenswaardig zou zijn. Lijkt een bemiddelende instantie, zoals hierboven beschreven, ook voor ons land niet de beste oplossing? Als we dan ook nog eens tot een uniforme salaris-regeling konden komen (waarbij een "bonus" in de vorm van een nieuwe car etc. eenvoudig verboden werd) waren we meteen van het opbodsysteem en dat smakeloze touwtrekken af. Versta me goed, dat is niet omdat ik Dominee geen extraatje gun! Maar de gemeenten hadden dan een meer gelijke kans en de predikant zou minder gevaar lopen om de zuivere motieven voor zijn beslissing bij een beroep uit het oog te verliezen.

Hiermee heb ik je brief volledig en naar beste kunnen beantwoord, Truus. We zullen precies doen, wat jij voorstelt: de mannen, die hun wijze hoofden schudden over dit vrouwengepraat, de gelegenheid geven om ons van repliek te dienen. Iedereen, lezer of lezeres, die een betere oplossing weet voor de omschreven moeilijkheden, wordt verzocht ons te schrijven. Misschien is er zelfs nog wel een dappere predikant, die ons over zijn zienswijze op dit probleem wil inlichten. Nee, dit "dapper" is niet plagend bedoeld. Ik dacht alleen aan de woorden van Ds. P. D. Kuiper, de voorzitter van bovengenoemde vereniging van predikanten. "Wanneer ik over *dit* voorstel discussie zou uitlokken en één der aanwezigen zou zich uitspreken, gaan wij natuurlijk allemaal schielijk het jaarboekje raadplegen om te zien, hoe lang hij al in zijn gemeente staat . . ."

Zoals U weet, worden alleen schuilnamen in onze rubriek vermeld. Als er reacties op dit artikel binnenkomen, dan zullen we deze over enkele weken samen onder de schemerlamp behandelen. Tot schrijvens! Hartelijke groeten voor allen van

UW SASKIA

Wat ik zag in Rusland

Door Rev. Paul Smith, D.D.

⑤

Ik zag geen enkele vrouw roken in Rusland. Mijn gidsen vertelden me, dat men het voor een vrouw niet passend vond om te roken. Onder de mannen wordt stevig gerookt, maar de sigaretten zijn slecht. Een Amerikaan, met wie ik enkele maaltijden at, zag ik dezelfde sigaret driemaal aansteken; ze bleef uitgaan.

Als ik van de eetzaal door paleisachtige lobbies naar de lift liep, had ik geregeld de kinderlijke neiging om mezelf te knijpen om te zien, of ik het werkelijk was, en of ik werkelijk in Rusland was. Daarna opende ik de deur van kamer 405 en begon mezelf langzaam klaar te maken om te slapen, terwijl ik dacht aan mensen, die precies dezelfde dingen deden op het moment, dat ze op hun kamerdeur de fatale klop hoorden, die voor hen de eerste stap betekende op de lijdensweg, die ergens in Siberië eindigde . . .

Ik ging op mijn rug op de springveren matras liggen en terwijl de spieren in mijn vermoeide lichaam tot rust en ontspanning kwamen, dacht ik aan de vele duizenden in dit land, die in de nacht van zo'n bed waren gelicht, om voor een vuurpeleton te verschijnen. . .

Ik trok aan het koord, waarmee ik het licht doofde in de kristallen kandelaar en toen, met de duisternis en de Russische nacht om me heen, dacht ik aan het feit, dat een en veertig jaar geleden een kleine groep revolutionairen met een ruk aan het koord van de revolutie het licht van de vrijheid in dit fabelachtige land hadden gedoofd, waarna de duisternis van het Communisme niet meer was geweken . . . .

Moskou is een indrukwekkende stad. Het is de trots en de vreugde van het Russische volk, en niet zonder reden.

De grote, zwarte Zis stond om tien uur opzij van het hotel voor me klaar, die zonnige Donderdagmorgen. Alle vier dagen die ik in Rusland doorbracht, scheen de zon, maar altijd in een scheve hoek, zodat ze nooit ten volle door de mistige damp heenbrak, terwijl ze om vier uur in de middag alweer verdwenen was. Dit is in de winter op zichzelf natuurlijk niets ongewoons voor alle landen op gelijke noordelijke breedte, met inbegrip van Engeland (en Nederland, red. CC).

De Zis was een nieuw model, maar in vergelijking met de Amerikaanse auto's waren de lijnen nogal ouderwets — zoiets als een Packard of een Cadillac uit het midden van de dertiger jaren, leek het wel. Het was stellig een deftig vervoermiddel en het is duidelijk één van de vele kapitalistische tendenzen in een Communistisch land. De geuniformde chauffeur hielp ons plaats te nemen in de vijfpersoons achterbank en daar gingen we . . .

DE STAD EN HET VERKEER

De meeste belangrijke steden in Europa zijn gebouwd rondom pleinen en cirkelvormige parken. Een fontein in het centrum van zo'n open ruimte ziet men vrij algemeen, of anders een of ander monument. Op zo'n plein komen dan vier, vijf of meer van de belangrijkste straten van de stad samen. Maar Moskou overtreft verre enige andere stad die ik gezien heb in grootte en in het aantal pleinen. De wereldberoemde pleinen, het Rode Plein en het Revolutie Plein zijn de twee voornaamste. De pleinen zijn reusachtig, omdat de meeste verkeersaders, die er op uitkomen ook bijzonder wijd zijn.

☆

(Een serie reisverhalen met toestemming vertaald uit PEOPLES MAGAZINE)

☆

Als we rondreden had ik dikwijls het gevoel alsof we in een grote Amerikaanse stad waren — op Zondagmorgen, voordat het verkeer los komt. Er was nooit een opstopping, nooit een rij auto's die langzaam, bumper aan bumper, vooruitkropen en maar af en toe zag je twee auto's naast elkaar rijden. Er was nu eenmaal niet veel verkeer, op geen enkele plaats en op geen enkele tijd van de dag. Wat in het verkeer in Moskou opvalt is niet het aantal voertuigen, maar het aantal open ruimten, die je ziet.

VERMAAK

Er waren duizenden mensen op de been. Vooral 'downdown' in het zakendistrict waren de straten vol aan beide zijden. Soms moesten we langzaam rijden omdat de trottoirs overvol waren, zodat de mensen op straat waren gaan lopen.

John Gunther meent, dat de mensen veel wandelen, omdat zij in te kleine verblijven wonen en verder weinig vermaak hebben, zelfs in Moskou. Zeer weinig buitenlanders zijn ooit in een Russisch huis geweest, eenvoudig omdat een woonkamer, waar men gasten ontvangt, bijna onbekend is.

Er is bepaald weinig keuze, als het op vermakelijkheden aankomt. Restaurants zijn er praktisch niet, behalve de eetzalen in de hotels. Er zijn er maar ongeveer zes goede in de hele stad.

Voor wie van opera of ballet houdt is er het beroemde Bolshoi Theater. Het was juist de premiere van een Russische opera, toen ik in de stad was. Er zijn bioscopen, die Russische films vertonen en enkele buitenlandse, maar zeer weinig Amerikaanse films. Er was een groot circus in volle actie. Sommige toeristen vertelden me, dat het de grootste was, die ze ooit gezien hadden. Maar verder hebben nachtclubs, danszalen, speelhuizen, en gewone restaurants weinig of geen betekenis in het Russische leven. Wat ook opvalt is, dat er geen kerkelijke activiteiten zijn, zoals wij die kennen.

Het tekort aan ruimte thuis drijft de mensen de straat op, waar weinig anders te doen is dan wandelen of drinken. In hun vrije tijd doen zij deze twee dingen dan ook veelvuldig, maar verder is het een zeer hardwerkend volk, hetgeen duidelijk te zien is aan hun verweerde gezichten en eeltige handen. Zelfs de mensen die ik had gadegeslagen in de eetzaal van mijn hotel hadden kennelijk een groot deel van hun leven doorgebracht in zware lichamelijke arbeid. Ze zijn vermoedelijk veel verder af van een door luxe bedorven leven dan Canada of de Ver. Staten.

ONGELOOFLIJK NETJES

Moskou is de schoonste, netste stad ter wereld (en Groningen dan? Red. CC). Ik heb in veertig landen gereisd en in tientallen steden gewoond, maar Moskou wint het beslist in dit opzicht. Er is absoluut geen rommel te vinden op straten of in de parken.

Stel U in gedachten voor, hoe University Avenue in Toronto eruit ziet, vlak na de Santa Claus parade. Wat een troep! Ik heb een half uur op het Rode Plein gewandeld na een parade en een demonstratie die verscheidene uren duurde, en het was volkomen schoon. Een paar oude vrouwen stonden er te vegen, maar er was eigenlijk niets te vegen, behalve wat stof.

Tijdens mijn bezoek aan het Kremlin bleef ik ergens staan om even een nieuwe film in mijn camera te doen. Daarbij liet ik een klein kaartje vallen, waarop de belichtingstijden enz. staan aangegeven. Tien minuten later voelde ik een zachte klop op mijn schouder en toen ik me omdraaide keek ik in het gezicht van een Russische politieman . . . die me heel beleefd het kaartje teruggaf. Sinds die tijd heb ik er vreselijk goed voor opgepast, niets meer te laten vallen . . .

(Wordt vervolgd)

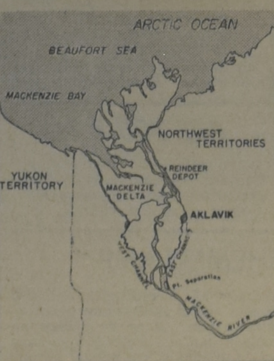
RUSSEN DAMDEN RIVIER AF

De bouwers van een waterkrachtcentrale te Bratsk in het gebied van Irkoetsk in Rusland, hebben het water van de rivier de Angara op snelle wijze volkomen afgedamd. Honderden vrachtauto's werden gebruikt om enorme basaltblokken in de rivier te storten, waarvan deze foto een beeld geeft. In enkele uren was de stroom bedwongen en kon met het bouwen op de rivierbodem worden begonnen. Foto Anp-Tss-PRw.

MACKENZIE, ONTDEKKER VAN DE NOORD

De machtigste rivier van het Canadese Noorden, die na de St. Lawrence de tweede plaats inneemt onder alle rivieren van Canada, is genoemd naar de grote bonthandelaar en ontdekkingsreiziger, Alexander Mackenzie. Hij volgde als eerste de Mackenzie River tot aan de Arctic Ocean; en hij was de eerste die de Rocky Mountains doortrok en de Grote Oceaan vanuit het Oosten over land bereikte.

Mackenzie was een Schot en werd in 1764 in de Hebriden geboren. Hij ging al jong naar Canada en meldde zich als jonge man aan bij de North West Company, de avontuurlijkste tussen de handelsmaatschappijen die in die tijd hun buitenposten steeds dieper het Canadese Westen inschoven. De Maatschappij bezat een clubhuis in Montreal, de Beaver Club; het motto van de club toonde duidelijk de geest waarmee de leden bezield waren: "Fortitude in Danger" ("Standvastigheid in Gevaar").

Kort voordat Mackenzie op het toneel verscheen had een ander lid van de North West Company, Peter Pond, Lake Athabaska bereikt in het noordelijkste deel van wat nu de provincies Saskatchewan en Alberta zijn. Mackenzie nam Pond's taak over en begon met aan het meer een stevige grondslag te leggen voor verdere exploratie, in de vorm van Fort Chippewyan.

Van daar uit ging hij in juni 1789 op weg en begon in gezelschap van een paar frans-canadese trappers en indiaanse gidsen de eerste van zijn twee grote ontdekkingsreizen. In kano's volgde hij de Slave River tot in Great Slave Lake en na lang zoeken vond hij in de meest westelijke baai de plaats waar de Mackenzie uit dit meer stroomt. De tocht stroomafwaarts over de Mackenzie was gevaarlijk, maar meer nog een afmattende tocht. Gelijk Columbus een 300 jaar geleden, moest Mackenzie ook op een gegeven ogenblik zijn bemanning de belofte geven dat hij om zou keren indien de mond van de grote rivier niet binnen een bepaalde tijd zou gevonden worden. Het geluk was echter met hem en op 12 juli 1789 stond hij aan de kust van de Arctic Oceaan. Hij had de bijna 1500 mijl vanaf zijn punt van vertrek in slechts 40 dagen afgelegd, met een verbazingwekkende snelheid als men in aanmerking neemt dat de tocht volbracht werd met roeiboten en dat veel tijd verloren ging op het Great Slave Lake.

Zijn tweede ontdekkingsreis die in 1792 en 1793 door hem werd ondernomen vergde veel meer tijd en was veel gevaarlijker en woester dan de eerste reis. Weer was de kano het voornaamste reismiddel voor het kleine gezelschap, maar deze keer moest men wilde bergrivieren overtrekken vol rotsen, draaikolken en stroomversnellingen. Nadat Mackenzie en zijn mannen een reeks tegenslagen met onwankelbare manmoedigheid en ijzeren vastberadenheid hadden overwonnen, verloren zij tenslotte alle ammunitie voor hun geweren toen een boot omsloeg. Dit gebeurde net toen hun voorraden aan 't afnemen waren en zij zich in een gebied bevonden dat door vijandig gezinde Indianen bewoond was.

Tenslotte moesten zij een bergrug te voet doortrekken — hun kleren aan flarden en hun schoenen aan stukken — om de Bella Coola River te bereiken die hen tenslotte tot in het Burke Channel voerde en naar de Pacific. Op de kust van de Grote Oceaan liet hij op een enorme rots deze eenvoudige inscriptie achter als een gedenkteken aan een grootse prestatie. Alexander Mackenzie, from Canada by land, 22nd July, 1793. Latitude 52° 20′ 48″ N."

Enige jaren na zijn gedenkwaardige reis naar de Pacific keerde Mackenzie terug naar Schotland om door zijn Koning tot ridder te worden geslagen en waar hij een verslag van zijn onderzoekingen schreef dat in 1801 werd gepubliceerd onder de titel: "Voyages on the River St. Lawrence and through the Continent of North America to the Frozen and Pacific Oceans". Mackenzie keerde niet weer naar Canada terug. Speciaal de tweede ontdekkingsreis had zijn gezondheid aangetast en hij stierf in 1820, nog nauwelijks op middelbare leeftijd. Naast LaSalle en LaVerendrye moet Mackenzie als een van de grootste canadese ontdekkingsreizigers beschouwd worden.

KERKNIEUWS

CHR. REF. CHURCH

Tweetal te Bowmanville, Ont. H. Vander Kam te Jenison, Mich. U.S.A. en A. B. C. Hofland te Sarnia, Ont.

Beroepen te Lafayette, Ind. T. E. Hofman te Calgary, Alta.

Te Burnaby, B.C. C. Van der Ark te Sanborn, Iowa, U.S.A.

Te Holland Marsh, Ont. J. Hanenburg, te Edmonton, Alta.

Te Jarvis, Ont. Ebenezer Chr. Reformed Church, Jacob A. Quartel te Wyoming, Ont.

Aangenomen naar Taber-Vauxhall, Alta H. Bade te Valthermond, Ndl.

Bedankt voor Trenton Ont. Dr. P. G. Schrotenboer te Ottawa, Ont.

Bedankt voor Terrace, B.C. C. Abbas van Ridott, German Valley, Ill.

Verenigingsnieuws

"PARKLAND LEAGUE OF CHRISTIAN REFORMED WOMEN'S SOCIETIES

Since last winter Alberta counts one more league; there are now four in the province. The Parkland league consists of five societies, one from Red Deer, three from Lacombe and one from Rocky Mountain House.

In the evening of June the 17th, we had our first League meeting. About one hundred and sixty ladies were present. Our president, Mrs. R. Kooistra from Red Deer opened with prayer and scripture reading and gave then a nice meditation, outlining the growth of the Christian Reformed Church in Alberta. As there were just a few congregations in 1947, there are now about thirty-four.

The topic of the evening was an address of Mrs. B. J. Boerkoel on "What means Sunday in our family life?" The Lords day should be a day of peace, gladness and worship.

There is danger in dropping many of the good old traditions; the Sunday is a great blessing of the Lord.

We should have a positive approach to the homepart of the Lord's day, let the Sunday-visits be spiritual, take special time to admire the wonders in nature; making music, singing, reading and family-games are a good way of relaxation.

Afterward an lively discussion followed.

Beside this there were several beautiful musical numbers given by the different societies, also recitations and a comical play. All by all an entertaining and fruitful evening.

The intermission gave time for chatting and enjoying coffee with an abundant lunch.

Mrs. D. Opden Dries spoke the closing remarks and led us in thanksgiving and prayer.

E. Kikstra (League Secr.)

Schoolnieuws

LANGLEY, B.C. — De Moederclub "The golden hour circle" opgericht in Januari j.l. heeft sindsdien iedere maand vergaderd.

Verschillende werkstukken werden gemaakt door de leden, welke zijn verkocht op de avond van de 12de Juni. Deze sale werd gehouden na het sluitings programma van de school. Het totaal bedrag van de verkochte goederen was $128. De Moederclub heeft besloten deze gelden te gebruiken voor de aankoop van "playground equipment" boeken en verdere ontspannings materiaal, te gebruiken tussen de schooltijden.

Daar er op de laatste vergadering van dit seizoen werd besloten ook in de vacantie het werk door te laten gaan hopen we in September met het ingaan van het winterseizoen weer een mooie start te hebben, zodat onze school door het gezamenlijk werken van de moeders en belangstellenden haar steun mag blijven ontvangen.

T. Van der Vegte, Secr.

KORT BERICHT

JAPAN — Door een spaaractie van de kinderen der Presbyteriaanse Kerk in West-Virginia, USA, werd het mogelijk om aan 400 japanse blinden, die onderwijs genieten op de verschillende blindeninstituten in dit land een braillebijbel aan te bieden.

SUPERINTENDENT AND WIFE

35—40 years of age, for large Apt. House in Scarborough. Both must be willing workers and able to speak a little English. None others need apply. Steady year-round work with excellent renumeration. Man must be handy with tools. No small children. Letters to No. 1230, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Zo de Here wil hopen wij met onze geliefde ouders

JACOBUS VAN BOLHUIS

en

GRIETJE VAN BOLHUIS,
geb. VANDER WOUDE

op 10 Juli 1959 de dag te herdenken, dat zij 30 jaar geleden in het huwelijk werden verbonden.

Dat de Here hen nog vele jaren voor elkaar en voor ons moge sparen is de wens van hun dankbare kinderen.

Bill en Grace Van den Hof.
Grace.
Billy.
Ellis.
Jackie.
Jack en Wilma Bremer.
Eddy en Tine Van Bolhuis.
Marian.
Grace.
Jimmy.
Richard en Francis Steenhof.
Jackie.
John Van Bolhuis.

Gelegenheid tot feliciteren, des middags van 3—5 uur op 11 Juli 1959, 31 Waltham Drive, Thistletown, Ont.

INGEZONDEN:

Summer Course in Toronto

THE LAST CALL

I am sure, by this time, that many parents and young people have noticed the articles, and advertisements about the summer course for High School students. Although the advertisement read that the course was meant for those who intended to become teachers, by this time we know that this Scripture-injection course is given so we may save everyone of tomorrow's generation from perishing for lack of knowledge of the Word. *Every* high school student, especially those who have finished grades 10, 11, and 12, is herewith presented the final invitation to enroll in this course.

For one thing, already, the enrollment is good. The Dean of the School, B. Vander Woerd, is receiving letters from all over Ontario, day by day.

In daily sessions from 8 o'clock in the morning until 12:30 in the afternoon, sharply delineated Reformed and Scriptural answers are going to be given in the study of the Bible, Reformed Doctrine, the Teacher, Educational Objectives, and in Calvinism. The sessions are going to be short and repeated. I read that the first lecture is going to be from 8:00 until 8:35, another from 8:40 until 9:15, another from 9:20 until 10:00. From 10:00 until 10:30, there is going to be recess and social fellowship. And, then from 10:30 until 12:30, there are going to be three other sessions. There is going to be a variety that will be both stimulating and refreshing for young people. And, all out of the Bible, really!

But, — if you are older, or you are unable to register for the morning courses, and you live in the area of Toronto, there is something else. During these two weeks, two of the teachers, the Rev. Walters and the Rev. Schaal are going to offer evening lectures in the basement of the Second Christian Reformed Church of Toronto, located at 110 Albion Road, Rexdale, between Thistletown and Weston, Ontario. These public and inspirational meetings, beginning at 8 p.m., highlighted by a speech, designed to sharpen our Reformed sensitivities for more of the Word, that we may be better prophets, priests, and kings out of the Holy Spirit, are open to everyone, even if you never entered a high school classroom. There will be singing and coffee, maybe and more likely, soft drinks. Most of all, there will be opportunity for questions and discussion, even in the Holland language, because both speakers understand, and one speaks Dutch. On Tuesday and Thursday evenings, July 21 and 23, the Rev. Walters will speak; on Tuesday and Thursday evenings, July 28 and 30, the Rev. Schaal will speak. People from Clarkson, Brampton, the Marsh area, Oshawa, East Toronto, and Annette Toronto, — come to Toronto II Chr. Ref. Church those four evenings! The enrolled students will be required to be there. You will not be sorry you came. You need not enroll, — just come!

Parents, this is but another spiritual investment for your son or daughter, for Christ's Church and Kingdom. All you have to do is sacrifice a few paltry dollars for transportation to and from Toronto. The course-tuition-fee is free! If you are able, you ought to pay only $10.00 a week board money. That many, many young people enter the doors of the West-Toronto Chr. School on the Monday morning (8 o'clock) of July 20, enrolled in a course designed to insure a truly Calvinistic generation of tomorrow, in our Christian School movement, and in every area of live, — that is my prayer! How about you?

(Rev.) Henry A. Venema

ANSWER

X-WORD PUZZLE

	T	H	A	W		A	L	E	S	
P	I	E	C	E		S	E	L	L	S
O	R	A	T	E		H	A	B	I	T
L	E	T			S	E	N	A	T	E
A	S	H	C	A	N	S			H	A
			O	R	E		S	E	E	D
S	E	D	I	M	E	N	T	A	R	Y
I	R	O	N		R	U	E			
E	R			F	E	T	T	E	R	S
V	A	L	U	E	D			M	A	H
E	T	A	P	E		A	M	B	L	E
S	I	M	A	L		W	I	E	L	D
	C	E	S	S		N	A	R	Y	

CLASSIFIED ADS

ARE EASY AND NOT EXPENSIVE

Pay your advertisement when you send it in. See our new standard-rates below:

Birth-announcements	$ 2.50
Engagement-announcements . . .	$ 2.50
Marriage and anniversaries . . .	$ 3.50
Notifications of death	$ 3.50

"For Sale" and "Want" advertisements up to 40 words $ 2.00.
For every word more 5 ¢.
For "letters under number" $ 0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Wederom verblijdde de Here ons door de geboorte van een welgeschapen zoontje en broertje
HENRY WILLIAM
Mr. and Mrs. G. Brunsveld.
Annette.
Marianne.
Newington, June 26, 1959.

Heden overleed zeer onverwacht onze geliefde Vrouw en Moeder
ZWAANTJE SEMPLONIUS
op de leeftijd van bijna 50 jaar.
"Veilig in Jezus' armen."
De bedroefde familie:
Jan Semplonius.
Hielke en Jikkie.
Lammie en Jim.
Ed en Lies.
Trix.
Kleinkinderen:
Jack en John.
Bowmanville (Ont.).
16 Silver St.
25 Juni 1959.

Tot onze diepe droefheid is door een ongeval plotseling overleden onze lieve man, vader en zoon
JACOB GROENEVELD,
in de leeftijd van 33 jaar.
Dat wij geloven mogen dat hij is behouden, is ons tot troost.
De bedroefde familie:
A. Groeneveld—Buys.
Betty.
Jacob.
Billy.
Wilton Grove, bij London, Ont.
Fam. Groeneveld, Holland.
Fam. W. Buys, Canada.

Verloofd:
BERTIE GUILLAUME
en
EDZE HAMSTRA
Toronto 9, Ont.
163 Glendonwynne Rd.
4 Juli 1959.

GEZIN
met 5 kleine kinderen zoekt werk op kippen- of groentenfarm. Liefst met huis. W. Pater, 69 Weller Ave., Kingston, Ont., Canada. Tel. LIberty 2-2746.

Wilt U een
FARM of een HUIS
kopen in Hamilton en omgeving, bezoek of schrijf
JACK BYLSMA
1607 KING STREET EAST
Hamilton, Ont.
LI 9-3894
WIJ HEBBEN ALTIJD FARMS TE KOOP

Gevraagd:
KRUIDENIERS- EN VLEESZAAK
in omgeving van Chr. Ref. Church en School, of aanwijzing, waar voor groot Hollands gezin de mogelijkheid bestaat om te starten. Brieven onder no. 1229, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

In BROCKVILLE, in het St. Lawrencegebied, kunnen wij enige **draftsmen, carpenters, bricklayers, tool- and diemakers en first class mechanics** plaatsen. Uitstekende posities in jonge industrieën.

Ook is hier pracht-gelegenheid voor mensen, die een **zelfstandige business** willen beginnen: **bakker, slager, boekhandelaar, schoenmaker, upholsterer enz.**

Male and female nurses worden gevraagd in het mental hospital. We hebben in Brockville een **Christian Reformed Church en een Christelijke School.**

Brieven met opgave van godsdienst, gezin, leeftijd, bekwaamheden enz. te richten aan de secretaris van de Brockville Christian Reformed Immigration Committee: Mr. J. Oegema, 39 James St. E,. Brockville, Ont.

VAN DELFT'S BOOKHOUSE

Wij kunnen U uit voorraad leveren de boeken:
Moeder en haar man.
Joost en Juul.
Het geheim van een gelukkig huwelijk.
Man en vrouw voor en in het huwelijk.
Liefde zonder vrees.
Wij verwachten ons kindje.
Baby en kleuterverzorging.
De overgangsjaren van de vrouw.
Moderne omgangsvormen.
Nederlands Kookboek.
Vraag prijslijst.
223 HESS ST. HAMILTON, ONT.

H. KREEFT
Certified Public Accountant
Licensed Municipal Auditor
968 Exmouth Street,
ED 7-8559
SARNIA, ONTARIO

NAAR HOLLAND?
Voor al Uw reizen per BOOT of per VLIEGTUIG vraag vrijblijvend advies van:
C. STEENHOF
43 Crane Ave., Weston, Toronto 15
Telefoon CH 1-0811

The newly organized Hamilton District Christian Highschool **urgently** needs a

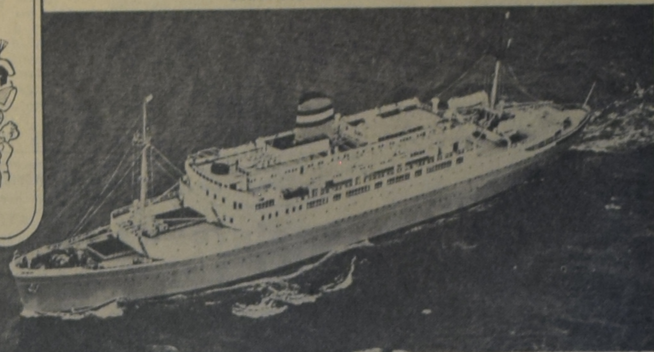
Bible Teacher

who together with the other teachers is desirous of promoting the cause of Christian secondary education in Ontario.

Applications to be sent to D. Farenhorst, 2 West 4th Street, Hamilton, Ont., Canada.

Achtste
Sint Nicolaas reis
RYNDAM 22 Nov.
van **MONTREAL*** en **QUEBEC**
***Bij zonsopgang—inscheping de avond voor vertrek.**
Aankomst Rotterdam 1 Dec.

s.s. RYNDAM (15,015 ton) volledig "airconditioned" en van "stabilizatoren" voorzien.

Échte Gezelligheid vindt U alleen op een schip,

OMDAT U 9 dagen voor allerlei pretjes hebt; 9 dagen om oude banden weer aan te knopen en om nieuwe vrienden te maken.

Omdat U op dit mooie en geriefelijke schip ruimte te over hebt om Uw benen te strekken, om uit te rusten, om aan sport te doen, om het leven aan boord ten volle te genieten.

Omdat op de Ryndam de voornaamste lounges, dekken, eetzalen, bibliotheek en winkelgalerij volledig ter Uwer beschikking staan wanneer U toeristenklasse reist.

Omdat U de kinderen met een gerust hart kunt meenemen in de wetenschap dat ze zich met elkaar amuseren zullen, met feestjes en allerlei georganiseerde pretjes. Dat ze hun eigen speelkamers hebben en dat ze bezoek van Sinterklaas en zwarte Piet zullen krijgen met cadeautjes voor de jongens en de meisjes.

Omdat een reis op de Ryndam alleen maar te vergelijken is met een verblijf in een mooi hotel in een badplaats, met 3 volmaakte maaltijden per dag, afgewisseld door allerlei "snacks," alles zonder extra kosten. De minimum toeristenklasse-prijs is $181,50 van Montreal en Quebec naar Rotterdam. (Beperkte 1ste klasse accomodatie beschikbaar vanaf $252.)

Omdat de heer Walter Mees van ons kantoor in Vancouver gedurende deze reis Uw opgewekte gastheer zal zijn; geen moeite zal hem te veel zijn om deze reis voor U tot een onvergetelijke vacantie te maken.

Omdat U volledige ontspanning vinden zult op het van "stabilizatoren" voorziene Nederlandsche schip "Ryndam" met zijn staf van experts. En U zult ruimschoots op tijd in Rotterdam zijn om Uw eigen Sinterklaas-viering niet mis te lopen.

"IT'S GOOD TO BE ON A WELL-RUN SHIP"

Boekt tijdig bij Uw reisbureau.

Holland-Amerika Lijn

MONTREAL: Dominion Sq. Bldg., 1010 St. Catherine St. West
TORONTO: 159 Bay Street • **WINNIPEG:** Room 405, Royal Bank Bldg.
HALIFAX: Maritime Life Assurance Bldg., 65 Spring Garden Road • **VANCOUVER:** 540 Burrard Street

---

1ste Klas Dairy Farm

35 stuks goed verzorgd vee, waaronder 20 melkkoeien en 15 stuks jong vee, varkens en kippen.
Melkcheque iets over $ 700.— per maand en kan worden opgevoerd. Totaal bruto inkomen plus-minus $ 10.000.— per jaar. Prima land, zeer goede barn, mooi huis en diverse bijgebouwen. Gelegen aan hoofdverkeersweg, 4 mijl van industrie-stad. Alle aanwezige machines en werktuigen zijn in de prijs inbegrepen.
Prijs $ 60.000.—. Downpayment slechts $ 10.000.—.
Hypotheek beschikbaar à 5½ % en betaalbaar met $ 300.— per maand, rente en aflossing inbegrepen.

50 Acres Farm

Mooi huis met 4 slaapkamers, goede barn en kippenschuren. 1ste klas land, 1 acre fruitbomen, 1 acre druiven, de rest open land. Prima tractor en andere machines.
1½ mijl van de stad Welland. Prijs $ 27.000.— Downpayment slechts $ 4,500.— Balance aan 1 hypotheek met lage maandelijkse afbetalingen.

Verschillende andere goede farms ter verkoop in handen.

KRAAIJ AND SCHRIEL
Real Estate & Insurance
29½ KING STREET — ST. CATHARINES, ONT.
Tel. WEbster 4-1813 of WEbster 4-1563.
WIJ HELPEN U UW DOWNPAYMENT FINANCIEREN

FARMS FARMS

200 ACRES dairy farm, half heuvelachtig met 2 stromende valleien en gelegen in een schilderachtige omgeving dicht bij St. Catharines. Er is een laag melkcontract dat opgevoerd kan worden. Er zijn 14 koeien, machines, grote schuur, 2 kleinere huizen en een 10 kamer huis met alle gemakken. Deze farm is op te werken en kan in enkele jaren verdubbelen in prijs. Mag aangekocht worden met behulp van een Gouvernement hypotheek, indien U zelf over een goed bedrag beschikt. Vraagprijs $ 35,000—, maar daar is over te praten.

50 ACRES dairy farm, melkcheque $ 350.— tot $ 400.— per maand, 9 acres druiven met contract aan wijnfabriek, machines, schuur, kippenhok, 6 kamer huis met gemakken. Prijs enkel $ 19,500.— met half cash.

CONTACT:
Medard Verdegem
3 Benson Drive, St. Catharines - Ph. WE 4-1948, of
S. D. Costen
24 King Street, St. Catharines - Ph. MU 5-5447

ADVERTEERT IN CALVINIST-CONTACT

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact
Naam ....
Post-adres ....
....
Aangebracht door: ....
Naam ....
Post-adres ....
....
Aanbrengpremie: ....
Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $ 4.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15 ¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:
Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:
Naam ....
Post-adres ....
....
....

OUD ADRES: